PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS, UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 512 | Del 20 al 26 de gener de 1978 | Preu: 15 pessetes | França: 3ff

Les eleccions sindicals, a punt

Democràcia a les empreses

La campanya, al Baix. Pàg. 7

Les dones davant les eleccions Pàgs centrals

La campanya electoral ha començat arreu de Catalunya i en algunes empreses —és el cas de Siemens, entre les importants— s'han celebrat ja, de fet, les votacions. Les eleccions sindicals, que han destacat allà on s'han fet fins ara el pes de les Comissions Obreres, són pràcticament a la recta final. La primera setmana de febrer serà decisiva: cal que la democràcia entri a totes les empreses i centres de treball.

UNA ALTERNATIVA A LA CRISI

El Bages: una comarca que no vol morir

El Pacte del Bages, una alternativa a la crisi que pateix aquesta comarca catalana. De les manifestacions concretes de la crisi a les propostes unitàries presentades per les forces polítiques i sindicals, passant per la vaga general de Cardona en solidaritat amb els treballadors de "Gallifa", ens en parlen els dirigents del PSUC a la zona en un reportatge que publiquem a les pàgines centrals.

El Pacte de la Moncloa

Carrillo: «Cal fer pressió sobre el govern»

"Per recuperar l'esperit que es va manifestar en els acords de la Moncloa seria necessari que totes les forces d'esquerra —i no em refereixo solament a socialistes i comunistes— exercissin una pressió col.lectiva i eficaç sobre el govern", ha declarat Santiago Carrillo, secretari general del PCE, en el curs d'una roda de premsa de la qual el lector trobarà àmplia informació a la pàgina 5.

L'ou com balla

per GUILLÉN

El dibuixant Guillén, conegut, sobretot, per les seves habituals col.laboracions a "Tele/eXpres" i "PorFavor", que ha treballat esporàdicament per al nostre setmanari, s'incorpora a partir d'aquesta setmana a TREBALL de manera regular. Aquest és el seu primer dibuix.

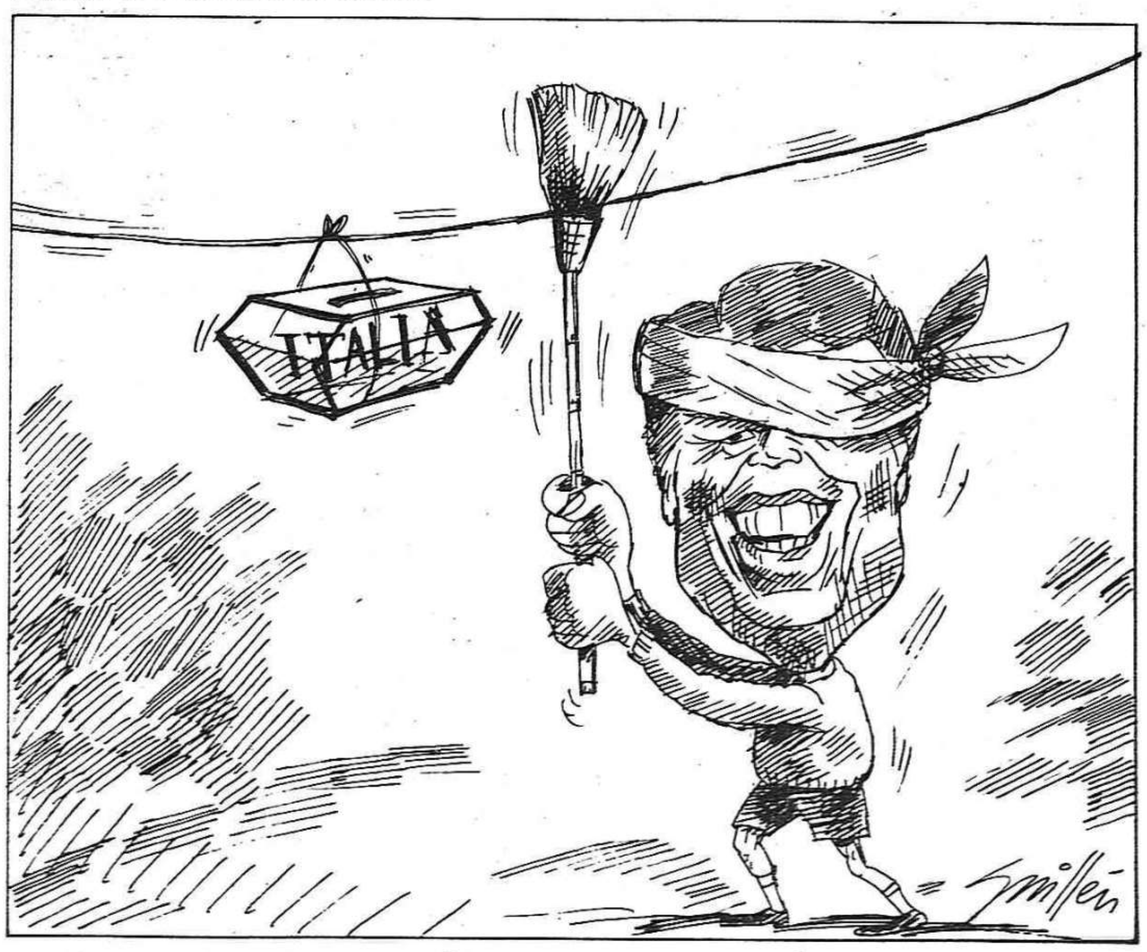

Azcàrate: Els USA no són omnipotents (Pàg. 5)

(c) Ministerio de Cultura 2005

crònica de set dies

per RODRIGO VAZQUEZ PRADA

El Sàhara: franquistes al Congrés

El replantejament del problema del Sàhara —amb l'acord que compareguin davant el Parlament dotze personalitats del darrer govern de la dictadura— constituïa una de les notes més rellevants d'una setmana política caracteritzada, també, per unes actituds realment perilloses, mantingudes pel govern al Congrés, el començament d'una nova ofensiva de la dreta contra l'avantprojecte constitucional, l'entrevista Suàrez-Felipe Gonzàlez i les manifestacions de milers de bascos per les morts de dos militants d'ETA dies enrere a Pamplona.

L'acord sobre el Sàhara havia estat adoptat a la Comissió d'Assumptes Exteriors del Congrés. Un dia abans, el ministre d'Assumptes Exteriors, Oreja Aguirre, havia plantejat de manera substancial la política del govern sobre el tema, afirmant que "no considera clausurat el procés de descolonització del Sàhara mentre el poble saharià no expressi la seva voluntat" i no responsabilitzant-se de la manca d'informació al voltant de l'acord tripartit de Madrid.

Era aquesta una virada apreciable en una política del govern Suàrez que no ha deixat de ser denunciada durament per l'oposició. Per això, la Comissió d'Exteriors del Congrés aprovava una moció —amb l'ajut de quatre diputats ucedeistes que trencaren la disciplina de vot del seu partit— per la qual es demana que hi informin una sèrie de personalitats del darrer govern de la dictadura implicades directament en el tema. Des de l'ex-president Arias Navarro fins l'ex-ministre Solís, a qui han presentat com un representant dels interessos marroquins a la Costa del Sol i la intervenció del qual fou decisiva perquè la dictadura "vengués" el territori al Marroc i Mauritània.

Juntament amb això, la referida comissió aprovava una moció comunista, presentada pel diputat Gregori López Raimundo, president del PSUC, en la qual es demanava que la Comissió refermés —i així ho va fer— la declaració del ministre espanyol a les Nacions Unides en el sentit que el dret d'autodeterminació del poble saharià és bàsic per arribar a qualsevol solució que retorni la pau al Sàhara.

Les reaccions no es feren esperar. En primer lloc, apareixia la de Hassan II que demana que el cas s'arxivi, amb la qual cosa, naturalment, coincideix amb els qui, des de Madrid, prepararen la venda del Sàhara i obriren el camí al genocidi de tot un poble.

LA GUILLOTINA DEL GOVERN

Els mateixos dies, una llarga sessió plenària del Congrés de Diputats oferia una mostra d'una perillosa actitud del govern en el Parlament. Una mostra de com el govern Suàrez i el seu partit estan implicats a rebutjar totes i cadascuna de les iniciatives legislatives plantejades per l'oposició i a tirar endavant solament els seus projectes.

La veritat és que, una després de l'altra, totes les propostes de comunistes i socialistes eren rebutjades per diputats ucedistes, previ el rebuig verbal formulat per algun membre del govern, amb l'ajut també dels vots aliancistes.

Tanmateix, les intervencions dels diputats de l'oposició servirien per deixar en descobert algunes qüestions no precisament insignificants. Per exemple, tal com assenyalava Simon Sànchez Montero, el "caràcter classista i antidemocràtic" del projecte de llei electoral municipal elaborat pel govern i els mecanismes que ha introduït a l'esmentat text per assegurar-se el triomf en aquests comicis. Qüestions, aquestes, que feien dir a Simon Sànchez Montero davant el Congrés que els comunistes volem que es governi, "però d'acord amb la democràcia i el Pacte de la Moncloa, l'esperit del qual està sumant amplis sectors del país".

LA DRETA CONTRA LA CONSTITUCIÓ

D'altra banda la classe dominant no cessa en el seu afany d'acomodar la Constitució als seus interessos. Fa unes setmanes, l'Església havia emprès ja pel seu compte una clara ofensiva que s'havia reflectit —amb èxit per a les seves pretensions— en el text final elaborat per la ponència. Ara, certs sectors de la dreta arremetien altre cop contra l'avantprojecte, que està sent sotmès a un verdader assetjament per part del reaccionarisme.

Entre les dades d'aquesta nova ofensiva tenim una colla d'articles del deixeble d'Ortega i Gasset i senador reial Julian Marias, les posicions del partit governamental i d'Aliança Popular sobre temes com el de les nacionalitats i, no podia ser d'altra manera, les postures que va fer públiques l'empresariat, a través del dirigent de la CEOE, Carles Ferrer Salat, que voldria veure institucionalitzada "l'economia de mercat".

No cal dir que aquesta nova ofensiva no sorgeix per mera casualitat contra aquest avantprojecte, contra el qual es presentaran més d'un centenar d'esmenes. Les dates de començament dels debats són cada vegada més properes i es tracta, des de les posicions de la dreta, de preparar un clima propici per donar després la batalla i aconseguir que els avenços que conté l'avantprojecte constitucional siguin retallats. O, fins i tot, suprimits. Amb altres paraules, per tancar la Constitució a qualsevol possibilitat que serveixi d'alçaprem per a transformacions econòmiques i socials que es poden aconseguir, avui, en l'esmentat text.

UNA ENTREVISTA A LA MONCLOA

Mentrestant, i alhora que en alguns mitjans de comunicació s'insistia en les pretensions d'algunes forces polítiques de menar aquest país a un sistema de bipartidisme, una entrevista d'especial rellevància tenia lloc al Palau de la Moncloa. Una entrevista entre el president Suàrez i el primer secretari del PSOE Felipe Gonzàlez, el qual alguns dies després visitaria el seu company social-demòcrata alemany Willy Btandt, que val la pena que no oblidem.

La cosa fonamental que transcendia d'aquesta entrevista era l'acord entre amdós polítics assolit sobre les eleccions municipals. Unes setmanes abans, els socialistes havien insistit en la necessitat que les eleccions municipals es fessin dins del mes de març; ara —arran de l'entrevista amb Suàrez— ja passaven a acceptar que se celebrin un cop estigui aprovada la Constitució, tot i que, tant els uns com els altres, posaven com a data límit el 15 de maig.

El Sàhara, un permanent focus de tensió internacional: ara, el Congrés ha convocat els responsables de la cessió del territori al Marroc.

Un any difícil

1978 serà un any difícil. I ho serà perquè no és fàcil convertir en definitiu allò que avui està marcat amb el signe de la provisionalitat: la consolidació de la democràcia i de l'autonomia, el sanejament de l'economia... No és fàcil en un context tan carregat de tensions contradictòries com el que vivim. Malgrat els avenços innegables, massa aspectes negatius caracteritzen el nostre present col.lectiu: els Pactes de la Moncloa segueixen aplicant-se al "ralentí" i unilateralment, el govern bloqueja de fet l'activitat parlamentària, promulga decrets indadmissibles com el d'acció sindical a l'empresa, es nega en la pràctica a fer cap passa endavant en el camí de la corresponsabilització, implícit en els mateixos acords de la Moncloa, fa, en definitiva, una política cada cop més pròxima a la política de la dreta tradicional. Aquesta, al seu torn, incompleix els pactes de la Moncloa, mena una ofensiva encaminada a impedir que la Constitució sigui oberta i pressiona, amb èxit, si més no relatiu, sobre el govern, per tal de frenar els processos autonòmics desfermats a tot Espanya. A Catalunya, les esperances desvetllades per la formació del Consell topen amb les actituds presidencialistes del senyor Tarradellas i la resistència del govern d'UCD a accelerar el traspàs de serveis. I tot això, en un context internacional marcat per la pressió intervencionista dels Estats Units.

En aquest moment, especialment complex i contradictori, caracteritzat també pel desfermament d'actituds visceralment anticomunistes, pròpies de la guerra freda, els comunistes afermem la nostra política de concentració com a via per garantir la consolidació de la democràcia i el sanejament de l'economia. Així com la nostra voluntat de contribuir a fer de la Generalitat un instrument efectiu al servei del poble de Catalunya. I, d'acord amb aquesta política, ens aprestem a lliurar responsablement tres batalles que seran decisives per el futur immediat del nostre país: la batalla de les eleccions sindicals, amb el suport actiu als candidats de Comissions Obreres; la batalla per una constitució democràtica, oberta a transformacions socials, empenyent un debat de masses que promogui un estat d'opinió capaç d'ultrapassar l'estricta relació de forces parlamentàries, i la batalla de les eleccions municipals, estimulant, ara, la correcció del cens i la lluita per una llei municipal democràtica. I, amb aquesta perspectiva política, empenyerem la mobilització de tot el poble.

El dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Anticomunisme?

—A mi, l'anticomunisme m'obre la gana. Trobo que respon a un clima al qual estàvem, i estem, més avesats: aquell tracte protocolari, aquell somriure de dama de la caritat dels dies bons, embafa. Hi ha un excés de pietat i de paternalisme, de *lobo* disfressat, en alguns emfàtics guanyadors, a la Dale Carnegie, d'amics d'esquerra.

—¿L'esquerra, dius? ¿Però que no saps que els eurocomunistes ja ni són d'esquerres? Llegeix, llegeix les declaracions. L'esquerra veritable neix a Bonn i mor a Fàtima.

—Bé, tant se val! Prefereixo creure en la història anònima dels comunistes que han lluitat i han mort sense que ni els seus mateixos companys sabessin, de veritat, com se deien. Sento una secreta admiració pel company Rafa, de Sant Joan Despí, que va morir poques hores abans de començar el IV Congrés: havia estat divuit anys a la presó, era de Montilla i el comunista més disposat a l'optimisme que mai no hagi conegut. D'homes així, sense un historial ressenyat enlloc, se'n configura un partit, carregat de defectes, però amb uns cabals immensos de solidaritat, de lluita, de sacrificis...

—Però la campanya d'ara va per un altre camí. Acusen els comunistes de ser escassament democràtics. Els falta aquella aguda percepció de Herr Willy Brandt, o aquella convençuda fe dogmatico-democràtica d'antics falangistes, o, finalment, aquella elegància democràtica dels aristòcrates que mai no s'han emmerdat, nostàlgics, amb el tuf sever de la classe obrera...

—Ho sento, però "no nos moverán". I ho dic sense ironies. M'esvera veure, un cop més, que "un euro-fantasma recorre Europa: l'euro-fantasma de l'euro-comunisme". I més encara que coincideixin gent com Carter, Kissinger, Udina Martorell, Semprun, "El País", "Nous Temps", "Fuerza Nueva", i no sé quants experts en altes finances.

—Ah! Ja ho entenc! Ets un ingenu: tot t'ho empasses, tot t'és bo, no hi ha hagut errors històrics, per tu, en aquesta llarga història dels partits comunistes...

—No, germà. Vas errat. Sé a quina herència no puc renunciar, manllevant l'expressió de Lenin. Però deixa'm dir que crec encara en una exigència urgent: que milions d'homes i dones, de companys, tan analfabets com nosaltres, comptin encara, enmig del bosc foll de les multinacionals, amb una secreta esperança. I sóc dels que crec que aquesta passa, sense exclusions, també pel comunisme.

treball

REDACTORS I COL.LABORADORS

Enric Vives (cap de redacció) **Toni Albert, Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Carles Fortuny, Joaquim G., Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús M. Rodés, Joan Sanjuan, Albert Presas, Rodrigo Vàzquez Prada.** Corresponsals: **Magda Ballester, Enric de Gràcia, Josep Girona, E.J. Ricart, Manuel Luís, Josep Quintanas, Josep Sivilla, Carles Teixidor.**
Confeccio: **Jaume Ribé.**

Fotografies: **J. Civit, Jordi Morera, E.Quintana, Jordi Soteras Jr.**

Director: **Joan Busquet**

Redacció, administració i publicitat:
Vallespir, 171, baixos
Barcelona, 14
Telèfons: 2306043
3212195
Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

(c) Ministerio de Cultura 2005

La setmana a Catalunya

«SCALA»: vots per a la por

El tema que de manera més immediata ha copsat l'atenció de l'opinió pública catalana en aquests darrers dies ha estat, sens dubte, l'atemptat contra el restaurant-espectacle "Scala", de Barcelona, que ha donat el tràgic balanç de quatre treballadors morts. Encara que la CNT i el PCE(i) han negat formalment la seva participació en el llençament dels còctels-molotov que donà origen a l'incendi que destruí el local, ens trobem, indubtablement, davant de greus interrogants.

L'ambigüitat de la nota de la CNT assenyalant que encara no havia tingut temps de mirar els seus arxius per comprovar si els detinguts per la policia com a pressumptes autors materials dels fets són o no militants de la central sindical anarquista, assenyala, si més no, la seva incapacitat per a mantenir una estructura sòlida, organitzada, regular, disciplinada —en el més noble sentit que la paraula **disciplina** té per a la classe obrera— i ens mostra el rostre d'una CNT magmàtica on hi caben totes les actituds i formes d'actuació. Declaracions de dirigents es contradiuen amb les d'altres, proliferen actituds nihilistes i "pasonas" que res no tenen a veure amb la tradicional combativitat de l'anarcosindicalisme... En qualsevol cas nosaltres no estem per jutjar la CNT, però sí per posar de relleu la responsabilitat dels qui, sense més, prediquen "l'acció directa", fent abstracció de la realitat, de la història i del moment polític. Sobretot quan aquesta "acció directa" —que avui consisteix sovint a bloquejar les iniciatives de les forces obreres i populars— no lluïa pas massa en els anys de la dictadura. Sobre el PCE (internacional) poques coses cal afegir. Coneguda és la seva pràctica de la violència, de la guerrilla urbana més o menys reeixida, com a forma de combat. Les últimes demostracions —atac a autobusos, aparadors, forces de la policia— es va produir justament la setmana passada. Actituds d'aquesta mena, i un fet tan greu com l'atemptat a "Scala", predisposen sens dubte sectors de la població poc polititzats o vivint encara en la inèrcia del passat i de la por, a témer la democràcia. No cal dir, perquè això no és un manual de bons consells, que una de les tasques més resposables de les forces polítiques democràtiques consisteix a explicar la dimensió exacta d'aquests fenòmens i quines són les formes de lluita que porten a una societat democràtica, justa i més lliure. I en el nostre cas quina és l'estratègia que ha de dur-nos a la societat socialista. Però hi ha un fet que no podem passar per alt i els incidents protagonitzats per l'anomenat Partido Comunista de España (internacional) sorgeixen cada cop que s'acosten eleccions o fets polítics de gran importància, en aquest cas les eleccions sindicals i a més llarg termini les municipals. Per a molts ciutadans que viuen solament de les notícies de barra de bar o de televisió (que per cert hi ha cops que es descuida d'afegir l'adjectiu **internacional** quan parla del PCE(i)) la manipulació de la paraula **comunista** pot significar un factor de desinformació i de radicalització política, fins i tot inconscient, cap a la dreta. Sens dubte que hi ha provocadors, elements incontrolats o com els vulgueu anomenar. Qualsevol que sigui la diversa coloració, es tracta d'impedir un projecte civilitzat de convivència i que les masses populars assumeixin el veritable protagonisme que els correspon. Aquest tema posa damunt la taula un cop més, però, la inexcusable atenció que els partits d'esquerra han de prestar als fenòmens juvenils i marginals, convertint-los en centre d'actuació política.

JA HI HA COMISSIÓ MIXTA

Deixant ja de banda aquest trist episodi, hem d'assenyalar la presència a Barcelona del Rei, visita que es produïa pocs dies després de l'estada del vicepresident del govern per a Afers Polítics, Abril Martorell. Tant Juan Carlos com el vicepresident van entrevistar-se amb el president de la Generalitat. Pel que fa a la visita del Rei, tot i que a l'hora de tancar TREBALL no hi ha cap mena de comentari oficial sobre allò que hagi tractat amb el president Tarradellas, pot avançar-se la hipòtesi que Juan Carlos presta suport als processos preautonòmics tal com els està portant a terme el govern presidit per Adolfo Suàrez. La presència de Tarradellas, al costat del capità general, en la recepció oficial al Rei i en els actes en el seu honor, pot considerar-se simptomàtica, si bé sembla que les preocupacions de les autoritats militars pel tema de les autonomies han disminuït considerablement. Pel que fa a la visita d'Abril Martorell té una gran importància des del punt de vista de la política dels fets. Abril Martorell és ja oficialment, per decisió del Consell de Ministres, president de la Comissió Mixta Estat-Generalitat, de la qual es coneixen tots els noms. La constitució oficial de la Comissió se celebrarà el proper dia 23, dilluns, a Castellana 3, de Madrid, seu de l'antiga presidència del govern. Cal destacar que, finalment, el govern no ha rebutjat la designació, com a vicepresident de la Comissió, del catedràtic socialista doctor Sureda, però que hi ha col.locat un altre vicepresident, el ministre per a les regions Clavero Arévalo. Així s'assegura el govern la seva posició per als casos d'absència del titular. Caldrà esperar, doncs, la constitució oficial i que, després de les cerimònies, es comenci a treballar seriosament en un tema que no admet més demores. Les declaracions d'Abril Martorell van ser ambígües i no massa engrescadores.Per altra banda, es detecten cada cop més obertament reticències de les "diputacions provincials" pel que fa al traspàs de serveis a la Generalitat. Alguns diaris han arribat a insinuar que UCD podria estar jugant aquesta carta de la "resistència". Una Catalunya integrada, no compartimentada, amb un mínim de serveis a les mans, pot fer recular els grups de pressió locals i comarcals, molts d'ells vinculats ahir al franquisme i als seus beneficis de tota mena i avui apuntats al partit governamental. Quan la preautonomia és encara en vies de construcció, s'inicien ja els primers debats —fora del recinte del Parlament— sobre les autonomies en el marc de la futura constitució. En aquest sentit val la pena destacar l'acte celebrat dins del homenatge a Víctor Seix en el desè aniversari de la seva mort, amb la intervenció de Solé Tura, Roca Junyent, Peces Barba i Ajuriaguerra. Solé Tura, representant del grup parlamentari comunista a la ponència constitucional, posà de relleu la importància de trencar amb el centralisme i de reconèixer les autonomies i l'autogovern al costat d'un sistema social i econòmic que permeti reformes d'infraestructures. El diputat del PSUC destacà com una limitació del text constitucional "el veto del govern a les assemblees territorials", com fóra el cas del Parlament de Catalunya. La polèmica més important es produí, no obstant, entre el representant del PSOE, Peces Barba, i de la Minoria Catalana, Roca Junyent. Aquest darrer defensa l'estatut plebiscitat pel poble de Catalunya abans de la seva discussió a les Corts. Sens cap mena de dubte, el debat constitucional —i no solament pel que fa a les autonomies— caldrà que transcendeixi al carrer, perquè, en definitiva, no es tracta d'un projecte de sabis. Ens hi juguem el futur.

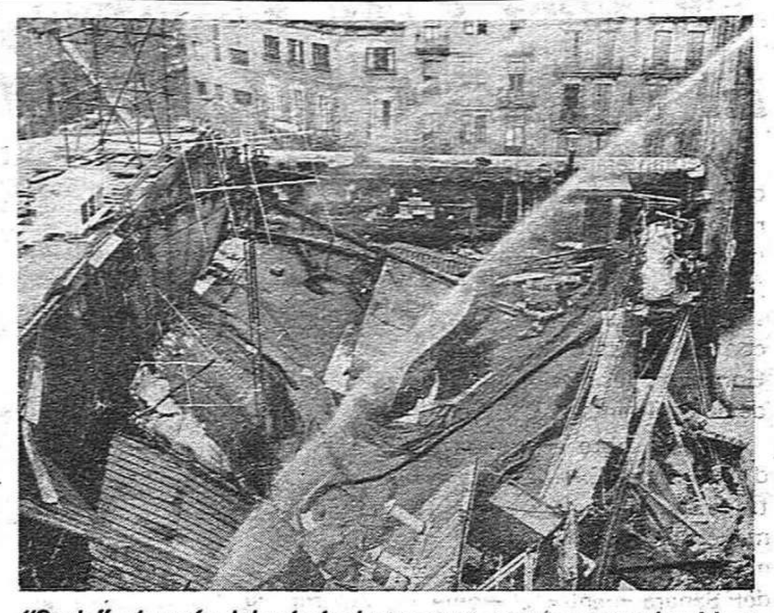

"Scala", després del criminal atemptat que va costar la vida a quatre treballadors: cal esclarir un fet que atempta contra l'ordre públic necessari per consolidar la democràcia.

Debat sobre la constitució, amb la participació d'alguns membres de la ponència redactora (Foto J.Morera)

ELECCIONS SINDICALS

La setmana ha vingut presidida per un altre fet d'importància excepcional : les eleccions sindicals. Encara que a Catalunya no se celebren, de manera generalitzada, fins a principis de febrer, s'està vivint de ple el clima preelectoral. Els resultats coneguts fins ara en algunes de les empreses en què s'han celebrat, en l'àmbit català —i ja d'acord amb la convocatòria, com és el cas de la "Siemens" de Cornellà—, donen un important triomf a les candidatures de Comissions Obreres. No pot desconèixer-se la importància política d'aquestes eleccions i, com a prova, estan les paraules de Felipe Gonzàlez, assenyalant la transcendència que per als socialistes té la victòria d'UGT. No es tracta d'introduir a les fàbriques una batalla de sigles. Per això CCOO havia defensat les candidatures obertes, d'acord amb el seu caràcter assembleari, com a millor garantia per a la defensa més autèntica dels drets dels treballadors. Del que es tracta és de crear una correlació de forces favorable a la classe obrera, a les seves posicions més responsables i combatives. I la disjuntiva no és entre sindicat socialista o sindicat comunista sinó entre sindicalisme reformista i sindicalisme de classe.

CARLES FORTUNY

Amb la presència de destacades personalitats —entre les quals Santiago Carrillo i Tierno Galvan, a la foto de J.Morera— s'està celebrant en el moment de tancar aquest número de TREBALL, la VIII Setmana Econòmica (i Política) Internacional, organitzada pel grup editor Mundo. Entre els temes tractats fins ara, cal destacar els debats sobre "Eurosocialisme" i "Eurocomunisme" i sobre "Política econòmica davant la conjuntura"

filar prim

per RAFAEL RIBÓ

La Generalitat "a precari"

Parlem de preautonomies i de Generalitat provisional per significar la dimensió transitòria que té l'organisme d'autogovern restablert. Ara bé, siguem conscients de quina és la perspectiva en què situem aquests temes, què se'n deriva i què podem fer en aquest context. Si no, correm el greu risc de cremar unes expectatives i frustrar moltes esperances.

La Generalitat provisional té unes dificultats òbvies en el seu funcionament. Ha estat restablerta dins un marc institucional molt diferent del de 1931, amb una correlació de forces molt menys favorable als interessos de Catalunya i de la democràcia en general, ja que estem immersos en la reforma del sistema franquista per poder conquerir progressivament una democràcia parlamentària. A més a més, la Generalitat ha estat restablerta amb uns poders molt limitats, malgrat les possibilitats de projecció pública de les seves institucions. Fins i tot la paraula "govern" aplicada al seu Consell Executiu és un terme un xic desmesurat davant de la realitat. I de tot això, qualsevol demòcrata n'ha d'estar ben assabentat per un doble motiu: Per no auto-enganyar-se i de retruc no enganyar aquells amb qui comparteix un projecte polític. I per impulsar encara amb més força tota mena d'accions adreçades a la conquesta d'una Generalitat plenament democràtica. L'estiu passat, enmig de les negociacions per al restabliment de la Generalitat provisional, entre viatges de Tarradellas a Madrid i el joc de ping-pong dels parlamentaris entre Saint Martin-le-Beau i Barcelona, ja sabíem que estàvem forjant un instrument, d'acord amb les possibilitats polítiques, que caldria anar eixamplant perquè arribés a ser una eina al servei dels interessos del poble de Catalunya, o sigui una configuració de la futura autonomia (sense prefixos) i de les seves vertaderes institucions democràtiques (Parlament de Catalunya i un Executiu elegit i controlat per aquell).

Així i tot, han anat apareixent dificultats en aquest procés que entrebanquen encara més aquells objectius. D'una banda, hi ha les qüestions menors del desgavell en la instal·lació dels aparells pre-autonòmics a la nova situació, junt amb actuacions més o menys coordinades i més o menys abusives d'alguns òrgans de poder. Però això és pura anècdota, pròpia d'un període híbrid i transitori, comparat amb les dificultats que s'afegeixen a partir de l'alentiment de les institucions i funcions de la Generalitat. I el perill més gros que hi ha darrere d'aquest alentiment és que la gran majoria del poble de Catalunya, que el passat 15 de juny votà per un canvi democràtic i per l'autonomia, se senti progressivament allunyat de les institucions restablertes.

El Consell Executiu de la Generalitat provisional ha publicat per fi el seu programa de govern. Malgrat que encara no s'ha elaborat el Reglament Interior de la Generalitat, és en la perspectiva d'assolir els grans objectius definits en aquell programa que caldria accelerar la precisió d'unes fites concretes a cada conselleria i endegar urgentment les tasques de les comissions mixtes per al traspàs de serveis. A l'escena política això serà objecte de debat creixent i es convertirà en un dels punts clau de la campanya d'eleccions municipals.

Restablerta una pre-autonomia amb una Generalitat provisional les forces progressistes de Catalunya, per tal de superar tota maniobra de la dreta amb la qual hom pretengui esmorteir els resultats del 15 de juny i que vulgui distreure l'atenció del poble català amb maniobres dilatòries, hem de situar al bell mig del debat polític el contingut d'una Generalitat democràtica.

No és exactament el que ara tenim; sabem el que volem, doncs endavant!

(c) Ministerio de Cultura 2005

Els perills d'una autonomia no real

Generalitat: urgeix el traspàs de serveis

La qüestió del traspàs de serveis té en el moment actual una importància fonamental, perquè del conjunt de les competències traspassades de l'Estat central i de les quatre Diputacions a la Generalitat en dependrà, en definitiva, la capacitat del règim autonòmic per resoldre els problemes que avui es plantegen dins el marc nacional de Catalunya. A més, no s'ha de perdre de vista que l'experiència del Principat no deixa de ser una experiència pilot, tant per a la resta dels Països Catalans com per als altres pobles de l'Estat. Es tracta d'una afer delicat, sobretot per la resistència centralista a la més mínima descentralització del poder polític i econòmic.

L'EXPERIÈNCIA DELS ANYS TRENTA

Durant l'època de la República, el traspàs de serveis fou complicat, ardu i lent, sotmés sempre a obstruccions —"filibusterisme"— per part dels polítics centralistes. Si l'Estatut es començà a aplicar de fet a finals de 1932, les primeres valoracions de recursos i de serveis no estigueren enllestides fins pel maig de 1934. A aquest retard notable hi contribuí, lògicament, la victòria de les dretes a les eleccions espanyoles de 1933. Els fets del 6 d'octubre de 1934 implicaren un retrocés gairebé absolut de tot allò que havia estat aconseguit pacientment, i, fins després de les eleccions de 1936, amb el conseqüent triomf del Front Popular, no es tornà a activar de forma efectiva el traspàs de serveis, amb la valoració definitiva de la contribució territorial (mes d'abril) i la reincorporació de l'impost de Drets Reals (mes de juny), que eren les principals fonts de recursos.

A la foto d'arxiu, la presa de possessió dels consellers de la Generalitat. Ara, els consellers esperen el traspàs de serveis per poder fer una política al servei de Catalunya.

ELS PERILLS D'UNA AUTONOMIA NO REAL

Actualment, el nivell de desenvolupament de les forces productives és molt distint, el nivell cultural i de consciència de la població ha canviat. Per tant, el que podríem anomenar "nou estat autonomista", que haurà de sortir de la Constitució democràtica que aprovin el Congrés de Diputats i el Senat de Madrid, potser no tindrà massa a veure, evidentment, amb la forma d'Estat emanada a l'època republicana. La Generalitat d'avui, però, ha d'entroncar-se amb la Generalitat de Macià i de Companys en tot allò que faci referència al fet de tenir una aspiració —ben arrelada dins les classes populars— d'autonomia real i efectiva que doni una resposta a la necessitat inajornable del desenvolupament nacional de Catalunya.

Si el traspàs de serveis no permet de fornir la Generalitat d'un mínim de poder per fer realitzacions concretes, la imatge del govern autonòmic pot quedar malmenada davant l'opinió pública, i això podria ser nefast. És molt probable que el govern del senyor Suàrez forci les coses subreptíciament per arribar a una situació d'aquest tipus. És lògic que les forces centralistes aprofitin les lògiques divisions que existeixen dins la política catalana per intensificar-les i aconseguir, així, un afebliment del govern autonòmic. Però si els treballadors i tot el poble presten suport, malgrat les dificultats que aniran sorgint, al Consell Executiu d'unitat catalana que ha estat assolit —no sense equilibris complicats— i segueixen exigint l'Estatut i una autonomia amb contingut, aquests paranys estesos pel centralisme i les maniobres anti-catalanistes fracassaran.

PER UN TRASPÀS EFICIENT I POSSIBLE

Existeixen una sèrie de competències que són d'assoliment molt problemàtic, però que són essencials per tal que el país pugui funcionar. L'ensenyament, la seguretat social, la previsió social, la ràdio i la televisió, la direcció de les entitats locals, el sistema creditici públic, etc., serien exemples de competències de caire estratègic fonamental, dins les quals, ara, seran imprescindibles. Amb tot, com que en les presents circumstàncies de provisionalitat caldrà acontentar-se de moment amb ben poca cosa, serà convenient pressionar malgrat tot per aconseguir unes competències prou estratègiques per tal que la Generalitat provisional pugui disposar d'uns marges mínims de maniobra. El **dret a vigilància** o el **dret a informació** damunt matèries sobre les quals hom encara no tingui potestat, junt amb l'agilització dels processos de valoració i de traspàs, poden ser elements complementaris que ajudin a configurar el preàmbul d'allò que serà la Generalitat que es derivi del futur Estatut.

ENRIC CERDÀ

Els advocats d'Els Joglars insisteixen: "No hi ha cap delicte"

PETICIÓ FISCAL: MÉS DE 4 ANYS

Boadella continua empresonat

En escriure aquestes ratlles, Albert Boadella continua a la Model malgrat els molts rumors que hi ha hagut assegurant que seria posat en llibertat provisional tot seguit. Contràriament, dilluns passat es va conèixer la qualificació fiscal pel pressumpte delicte d'injúries a les forces armades comès per la representació de "La torna": quatre anys i sis mesos de reclusió per a Boadella i tres anys per a cada un dels cinc Joglars processats. Segons les nostres notícies, després de conèixer aquest fet els advocats defensors presentaren recurs de nul.litat d'actuacions, sobre el qual s'haurà de pronunciar l'autoritat judicial.

Paral.lelament a aquests fets, dilluns a la tarda es va presentar, en una roda de premsa, el Comitè de Solidaritat amb Els Joglars, creat en el si de l'Assemblea Permanent de l'Espectacle, les tasques fonamentals del qual són : Llibertat d'Albert Boadella; no al consell de guerra dels Joglars, i llibertat d'expressió. Aquest comitè té un caràcter ampli i obert i es reuneix periòdicament un cop la setmana. En la mateixa roda de premsa, els cinc advocats defensors dels components d'Els Joglars en llibertat provisional varen fer públic un document, signat per tots i cadascun d'ells, en el qual es precisen alguns punts sobre el procediment militar seguit contra els Joglars. En definitiva, el document recull allò que els mateixos advocats exposaren a TREBALL en l'entrevista que vàrem publicar al darrer número. De tota manera, el document precisa que els advocats signants es reserven "l'exercici de les accions legals pertinents, que estan en estudi, que es puguin derivar del contingut de la nota facilitada per la secretaria de premsa de la Capitania General als mitjans informatius".

Altre cop ha estat denegat el permís per celebrar, al Poble Espanyól de Barcelona, la "mostra col.lectiva de l'espectacle per la llibertat d'expressió", que s'havia previst per dissabte, dia 21, i es confirma l'obligada retirada de la pantalla del "Noticiari de Barcelona", d'Antoni Ribas, estrenat de poc, sobre la llibertat d'expressió. Boadella continua a la Model. El consell de guerra contra els Joglars sembla irreversible. I la llibertat d'expressió continua emmordassada.

PÉREZ DE OLAGUER

El Servei Nacional de Salut

per RAMON ESPASA

La proposta genèrica del nostre model sanitari podria sintetitzar-se en els següents trets: **Integració** de prevenció i assistència sanitària, és a dir, de tota la problemàtica sanitària sota un únic organisme amb prestació unitària i directa. **Planificació i regionalització** dels serveis sanitaris per tal que arribin allà on viu i treballa la població. **Gestió democràtica** per aconseguir tant la participació com la corresponsabilització de la població. **Conversió en servei públic,** com una forma d'assegurar la preeminència dels interessos públics damunt dels privats, com un mitjà d'aprofundir en la democratització de l'Estat i com una garantia per fer efectiu el dret a la salut per a tots els ciutadans. **Promoció de la salut** com la superació de la simple curació de les malalties, perquè això ens compromet a promoure tots aquells canvis socials i polítics orientats a millorar les actuals condicions de vida i de treball.

El Servei Nacional de Salut és l'organització integrada, ordenada i normalitzada de totes les funcions i activitats sanitàries en un únic departament de l'administració pública. L'element central n'és l'**àrea sanitària** (mancomunitat de municipis; comarca, barri a les grans ciutats) que serveix un màxim de 100.000 persones. A l'àrea s'ha de fer la integració de prevenció (sanejament i mesures preventives) amb l'assistència sanitària, l'assistència social i la rehabilitació i reinserció social.

Dins de l'**àrea** es contemplen els **centres de salut**, i els **hospitals** i totes aquelles institucions destinades a acomplir els fins sanitaris esmentats. Les **àrees** s'agrupen en **districtes** i **regions sanitàries** en el marc d'una planificació i regionalització sanitària. La participació i gestió democràtica s'articularà a través dels Consells de Salut d'àrea, de districte, de regió sanitària. En aquests Consells de Salut s'hi han d'aplegar els representants dels usuaris (¿via municipal, sindical, política?), dels treballadors i professionals de la sanitat i de la pròpia administració (Servei Nacional de Salut). Aquí és on haurem d'intentar impulsar tots els canvis socials i polítics que redundin en un millor nivell de salut per a tothom. Cada institució sanitària ha de tenir els seus propis òrgans d'autogovern.

Vista la situació de partida, l'existència del Ministeri de Sanitat i Seguretat Social, és a dir, vist el quasi monopoli de l'assistència sanitària de l'INP (aproximadament el 80 per cent) i la seva actual forma de finançació, creiem que les passes que caldria fer tot seguit haurien de ser clarificar i simplificar l'actual Seguretat Social per anar a crear quatre entitats que serien: **Assistència sanitària i social; previsió social i prestacions econòmiques; assegurança de desocupació** (que en el futur s'hauria de traspassar al Ministeri de Treball); **afiliació, cotització i recaptació.**

Amb això, l'entitat encarregada d'assistència sanitària i social esdevé l'embrió del futur Servei Nacional de Salut, que només cristal.litzarà quan pugui ser finançat pels pressupostos generals de l'Estat, quan es converteixi en una entitat pròpia i independent, és a dir, quan sigui un autèntic servei públic sufragat per la despesa pública. Això representarà una important passa endavant en la conquesta del dret a la salut per a tothom.

La proposta institucional del Servei Nacional de Salut (previ compliment de les anteriors consideracions) obre, si més no, dues grans opcions de configuració jurídica i política, si no totalment contradictòries, sí clarament diferenciables.

Una d'aquestes opcions seria atorgar plena i única personalitat jurídica, política, econòmica i de gestió al Servei Nacional de Salut concebut com una "empresa" pública, encara que, òbviament, amb tots els elements de representació i control democràtic per part dels usuaris i dels treballadors i professionals de la sanitat, com ja hem explicat.

Una altra opció fóra —salvaguardant la coordinació de criteris i el sistema unitari i directe de prestació— recolzar fonamentalment en els òrgans municipals, comarcals i regionals per delegar-hi tant les feines de control democràtic com les de gestió i planificació (al seu nivell) dels centres i serveis sanitaris. És a dir, concebre el Servei Nacional de Salut com una unitat funcional, un complex coordinat de serveis planificats democràticament, en el qual l'homogeneïtat i la coordinació del funcionament garanteixen la planificació.

Les dues opcions recullen la idea de participació democràtica, però opinem que la segona l'encarna amb més força i amb més possibilitats reals. Tanmateix, tenint en compte tant l'origen del futur Servei Nacional de Salut (ahir Assistència Sanitària de l'INP, potser en un futur proper Entitat d'Assistència Sanitària i Social i, finalment, Servei Nacional de Salut) com la llarga etapa de transició, configurada pressumiblement per l'existència d'una Entitat d'Assitència Sanitària, és possible i necessari articular una doble línia, en el futur convergent, d'actuació a nivell municipal i comarcal i a nivell de l'entitat responsable de sanitat, que inclogui els pressupòsits que hem esmentat. En una primera etapa, d'una durada difícil de precisar tot i que crec que serà llarga, predominarà la primera opció, i cal donar-li tot el suport, sense que això no impedeixi que, quan s'esdevingui la plena conversió de l'assistència sanitària en un servei públic (el Servei Nacional de Salut) passem a defensar-ne la progressiva integració en la xarxa democràtica natural (municipis, comarques, regions).

Aquest és un aspecte central del nostre model sanitari que la futura Llei de Salut haurà de contemplar i abordar. Un servei públic, independentment de la seva perfecció tècnica, només funciona bé, i, per tant, serveix els interessos de la majoria de la població, si és gestionat i controlat democràticament.

RAMON ESPASA

(c) Ministerio de Cultura 2005

Per recuperar "l'esperit de la Moncloa"

Carrillo: "Una pressió col·lectiva sobre el govern"

"El govern es mostra molt sensible a la pressió dels sectors socials més dretans. I això és perillós, perquè, o bé es compta amb la voluntat que semblava dibuixar-se en les reunions de la Moncloa o la situació pot complicar-se i dificultar-se encara més. Per recuperar l'esperit que es va manifestar en els acords de la Moncloa seria necessari que totes les forces d'esquerra —i no em refereixo solament a socialistes i comunistes— exercissin una pressió col.lectiva i eficaç sobre el govern". *Això va dir el secretari general del PCE en una roda de premsa que es va celebrar als locals del Comitè Central del PSUC dimarts passat.*

"1978 serà un any difícil: la crisi econòmica tocarà fons". (Foto J.Morera)

"1978 SERÀ UN ANY DIFÍCIL"

Santiago Carrillo, que es trobava a Barcelona per assistir a la Setmana Econòmica Internacional organitzada pel Grup Mundo, havia començat caracteritzant l'any 1978 com un any difícil **"perquè la crisi econòmica probablement arribarà a tocar fons, la qual cosa farà perillar nous llocs de treball i l'estabilitat de nombroses empreses, i perquè el procés de creació del sistema democràtic porta encara desfasaments importants que no contribueixen a aixecar la confiança i la il.lusió del poble".** Entre els aspectes negatius de la situació, el secretari general del PCE es va referir al fet que el govern barri el pas als projectes de llei presentats al Congrés per l'oposició i al projecte del propi govern sobre acció sindical a l'empresa, que va qualificar d'inadmissible. **"Tot això** —va dir—, **juntament amb el fet que la petita i mitjana empresa, malgrat els acords de la Moncloa, no té encara claredat sobre quines són les seves perspectives davant la crisi, enrareix l'atmostera política del país i fa que amplis sectors no 'toquin', no 'palpin' d'una manera directa els avenços que, malgrat tot, s'estan produint"**: un projecte de constitució amb defectes però marcadament positiu, els processos autonòmics, malgrat la seva precarietat...

Carrillo va criticar el projecte de llei d'eleccions municipals, fet per afavorir els partits rics, ja que cada candidat ha de fer un dipòsit previ de cinc mil pessetes, i es va referir especialment, a preguntes dels informadors, al Pacte de la Moncloa i al caràcter unilateral de la seva aplicació per part del govern d'UCD. **"Seria lògic** —va dir— **que els projectes de llei derivats dels acords de la Moncloa fossin elaborats amb la participació de les forces signatàries. I això no està passant. Es més, en alguns casos** —per donar un exemple, en el cas del codi de drets dels treballadors— **el govern vulnera la lletra i l'esperit dels propis acords."**

Un periodista va subratllar el to crític de Carrillo envers el govern d'UCD i va preguntar si aquest to era una reacció del PCE davant un hipotètic pacte entre Suàrez i Felipe Gonzàlez del qual els comunistes hagin estat exclosos. **"No** —va dir Carrillo—. **No crec que hi hagi cap pacte entre Felipe Gonzàlez i Adolfo Suàrez. Sí que hi ha hagut una conversa. Però anant al fons de la pregunta, diria que estaria més tranquil amb una política pactada entre Gonzàlez i Suàrez que no amb una política elaborada solament per Suàrez. És a dir, que això no és el que m'inquieta. Vostè recordarà que nosaltres hem dit, des de l'endemà de les eleccions, que els socialistes havien d'estar al govern amb Suàrez, que pensàvem que la presència dels socialistes al govern era una garantia democràtica."**

EL LLIBRE DE SEMPRUN I LA CAMPANYA ANTICOMUNISTA

Un tema inevitable fou el de les repercussions del llibre de Jorge Semprun. "¿Ha caigut el PCE en la trampa de l'anticomunisme semprunià?", preguntà un informador. I Carrillo respongué: **"Efectivament, penso que estem davant d'una trampa anticomunista en la qual, per diferents raons, participa gent molt diversa. Hi ha hagut una declaració oficial del Departament d'Estat d'USA, hi ha hagut l'emissió televisiva de Kissinger, hi ha hagut l'article de "Nous Temps", hi ha també el llibre a què vostè s'ha referit. Qualsevol dia Líster publicarà un altre llibre. Probablement "el Campesino" publicarà també el seu llibre. Estic dient que el publicarà, no que l'escriurà... El PCE com a tal no ha contestat a aquestes campanyes. Els companys que han escrit han donat la seva opinió, perquè, diguin el que diguin, en el Partit Comunista hi ha bastant democràcia, i bastant llibertat, i no es controlen els passos de l'un o de l'altre... Però el PCE no ha contestat com a tal a cap llibre, ni es dedicarà a contestar els llibres que amb una o altra finalitat s'escriguin contra ell. Contestarà, això sí, la campanya anti-comunista, i encara afegiria, a una escala europea, anti-eurocomunista. I contestarà afermant la seva política, la seva imatge i preparant un congrés que serà plenament democràtic, en el qual el partit crec que refermarà, en línies fonamentals, la seva política i aquesta imatge que hem estat donant al país."**

EL PROCÉS DE RECONCILIACIÓ NACIONAL

Més endavant, responent a altres preguntes, el secretari general del PCE, va dir que les afirmacions que fa Semprun serien motiu d'una querella **"perquè ja no es tracta de diferències polítiques o ideològiques sinó d'insinuacions que són matèria de jutjat de guàrdia."** Però que el PCE no portaria el cas al jutjat. **"Cal tenir en compte** —va dir— **que en aquest país moltes coses segueixen com estaven. Podríem trobar-nos que els mateixos de sempre obririen el procés de sempre contra el PCE. En aquest sentit, pensem que el joc és brut, perquè es diu que s'ha esperat que hi haguessin llibertats, però es deixa de banda una cosa que és real i és que l'aparell de l'Estat, avui, al nostre país, continua essent el d'ahir."(...) Entrar en una discussió d'aquest tipus seria entrar en una via en què ens podríem veure obligats a adduir fets i a dir coses que ens col.locarien en el mateix terreny on s'han col.locat els qui ens ataquen, en el terreny de les injúries, de les imputacions personals, i no pensem baixar a aquest terreny. Encara que, potser en un futur no llunyà publicarem documents sobre la història del partit que podran donar als historiadors una base per investigar i criticar un període de la història d'Espanya que és molt confús encara per a la immensa majoria de la població. Però jo voldria cridar la seva atenció sobre el fet que nosaltres hem anomenat procés de reconciliació nacional. I estem cooperant, d'una manera o altra, persones i forces que han estat amb el franquisme fins ahir mateix i persones i forces que hem estat a l'oposició del franquisme també des de sempre. I aquesta reconciliació es fa sobre la base d'un acord tàcit de no remoure el passat, de no fer el procés de les responsabilitats del franquisme i dels franquistes. El que va fer en el seu temps la República amb les responsabilitats de la dictadura de Primo de Rivera i que va contribuir a enfonsar la República."** I va afegir: **"Acceptem aquest compromís tàcit perquè no volem que la democràcia se'ns torni a enfonsar. I bé, en el moment que renunciem a exigir les responsabilitats del franquisme en bé del país, en bé de tot aquest procés democràtic (...) resulta que s'obre un procés, jo no diria als únics, però sí als qui han estat lluitant quaranta anys, de debò, contra la dictadura, per la llibertat i la democràcia."** (...)

"Crec que aquesta trampa fracassarà i que el PCE en sortirà més ferm i més sòlid i amb una imatge enfortida."

La "trampa" anticomunista:

"El PCE contestarà afermant la seva política i la seva imatge"

Carter i l'eurocomunisme

Azcàrate: "Els USA no són omnipotents"

La posició dels USA envers l'eurocomunisme i, més concretament, la declaració del Departament d'Estat i la presa de posició de Kissinger, responen a una actitud defensiva, que no és un senyal de força sinó de debilitat, ha declarat Manuel Azcàrate, "ministre d'afers internacionals del PCE", en el curs d'una entrevista amb un redactor de TREBALL.

—La posició inicial de Carter envers l'eurocomunisme fou, diguem-ne, un tant ambigua. Ara s'ha desmarcat d'aquella ambigüitat. ¿Creus que marcar distàncies respecte a Kissinger va ser una concessió electoralista, en el sentit que el poble americà no opina igual sobre el tema que les esferes del poder?

—Jo crec que l'actitud de l'administració nordamericana respecte a l'eurocomunisme és una mica complexa. El problema de fons és que l'eurocomunisme és una alternativa històrica que cada cop està guanyant més força i més influència en la vida europea. En la situació de crisi econòmica que vivim és molt difícil imaginar una recuperació d'Europa sense tenir en compte l'aportació eurocomunista. Penso que s'està convertint en una realitat objectiva, a Itàlia i a França, per exemple, i això explica la vacil.lació, els dubtes de l'administració dels Estats Units. Després de la derrota soferta pels USA al Vietnam, han de valorar de nou quina actitud cal prendre davant els fets. En un primer moment, l'actitud que expressà Vance es qualificava com a no ingerència i també com a no oposió radical a l'eurocomunisme. Fa uns dies, Carter ha fet declaracions en sentit contrari. Crec que això suposa un reforçament de les tendències reaccionàries en la política dels Estats Units, que no només es reflecteixen a Europa sinó també a l'Orient Mitjà: els seus intents d'enfortir els corrents més de dretes en el món àrab i de barrar el pas a una solució favorable al poble palestí.

—La premsa italiana ha dit que el Departament d'Estat americà ha tractat Itàlia com si fos un país súbdit...

—Això és el que sol passar amb freqüència amb els corrents que van contra la història. El veto a l'eurocomunisme els enfronta no ja amb els corrents eurocomunistes, sinó amb les forces socialistes d'Europa, amb les forces de la Democràcia Cristiana més obertes, contra les forces realistes d'Europa, en fi, que volen buscar solucions a partir de les realitats. Crec que això debilitarà la influència de l'imperialisme nordamericà, mostrarà una vegada més que és l'imperialisme qui trepitja les banderes de la llibertat i la independència dels pobles. Aleshores, l'eurocomunisme apareix en el seu lloc, és a dir, com un dels corrents d'una actitud europea que es fonamenta en una voluntat de buscar solucions progressistes, pluralistes, democràtiques, basades en la independència dels països i en la cnnfirmació que Europa ha de jugar el seu propi paper, que no vol ser súbdit ni dels EEUU ni de la URSS, que vol ser un factor autònom de la seva política internacional. Jo crec que la ingerència de Carter el deixarà desmarcat. Tots els sectors de l'opinió europea plantegen la necessitat de l'eurocomunisme per enfortir aquesta perspectiva europea.

—El caire més o menys oficialista que va tenir el viatge de Felipe Gonzàelz als USA, especialment comparant-lo amb el de Carrillo, i la visita de Carter a François Miterrand, ¿poden donar a entendre que, davant l'escalada d'influència de l'eurocomunisme, els USA jugarien a prestar suport, com un mal menor, als partits socialistes?

—L'actitud dels USA d'estimular, de potenciar la socialdemocràcia, no és res de nou. La guerra freda del 47 es basà, a l'Europa occidental, en un suport al binomi democràcia cristiana-social democràcia. La por és que ells han d'acceptar un partit socialista la política del qual consisteix a anar al govern amb els comunistes, i en aquest ordre jo no faria un judici massa catastròfic d'aquella entrevista. Crec que en ella Miterrand ha mantingut la seva posició i Carter s'ha vist, en certa manera, obligat a considerar la perspectiva d'un govern d'esquerres a França. Ell té l'esperança que els socialistes siguin els més forts i els comunistes els menys forts. Que posi les seves esperances en més força dels socialistes respecte als comunistes em sembla molt lògic. Allò que esdevé greu, ja no des d'un punt de vista comunista sinó des d'un punt de vista europeu, és que el senyor Carter pugui opinar sobre si un partit o un altre pot participar en el govern, d'Itàlia en aquest cas, o d'un altre país europeu.

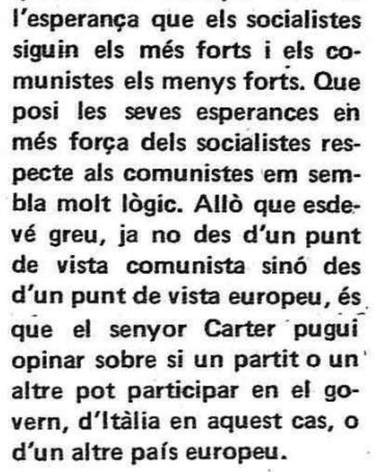

Azcàrate: "És molt difícil imaginar una recuperació d'Europa sense l'aportació eurocomunista"

Jo afegiria que hi ha quelcom profundament defensiu en aquesta actitud de Carter. No és un senyal de força sinó de debilitat. És una actitud defensiva, una expressió d'incapacitat de realisme. Crec que mostra la incapacitat dels EEUU d'assumir les realitats europees. Això és important dir-ho perquè, a vegades, dins de l'esquerra espanyola es creu que l'imperialisme nordamericà és omnipotent, i ja és hora de deixar-ho de creure.

"El PCE no es dedicarà a constestar els llibres que s'escriuen contra ell"

(c) Ministerio de Cultura 2005

Parlament

La UCD bloqueja les propostes de l'oposició

Tres proposicions de llei presentades per la minoria comunista al Congrés de Diputats han estat rebutjades pels diputats de la UCD i d'Aliança Popular en la darrera sessió de Corts. Les proposicions de la minoria comunista eren: una, defensada per Simon Sànchez Montero, relativa a les eleccions municipals; una altra, sobre el dret de vot als 18 anys, presentada per Josep Maria Riera, i una tercera, sobre amnistia per als "delictes de la dona", presentada per Maria Dolors Calvet, els dos darrers diputats del PSUC. La sessió de Corts a què fem referència es va caracteritzar pel bloqueig sistemàtic —allò que el diputat socialista Guerra en va dir "filibusterisme parlamentari"— del partit del govern a les propostes de l'oposició, entre les quals una d'abolició de la pena de mort, presentada pels socialistes, fou rebutjada només per cinc vots de diferència.

JOSEP MARIA RIERA: DRET DE VOT I MAJORIA D'EDAT ALS 18 ANYS

La proposició de Josep Maria Riera, secretari general de la Joventut Comunista de Catalunya, respon al compromís assumit pels comunistes, en el transcurs de la campanya electoral, de presentar un projecte de llei per modificar els articles del Codi Civil que fan referència a la majoria d'edat, fixant-la als 18 anys. Riera recordà que el projecte havia estat rebutjat per la Comissió de Justícia de les Corts per **"raons tècniques"**, injustificades si es té en compte la greu situació de la joventut i la necessitat que aquesta **"senti la democràcia com a cosa pròpia"** per contribuir a consolidar-la. **"Això**, va dir el diputat comunista, **no s'aconsegueix amb crides demagògiques ni amb sermons paternalistes"**, sinó assumint tots els partits la seva responsabilitat davant l'exigència de la joventut que sigui reconeguda la majoria d'edat als 18 anys.

Riera va recordar també les promeses pre-electorals de tots els partits en aquest sentit i va subratllar la necessitat que la nova democràcia no margini sinó que integri més de dos milions de ciutadans, que reclamen la condició de ciutadans normals. Ciutadans, va dir, que podran votar a les eleccions sindicals, que tenen capacitat jurídica per contractar laboralment, que poden fer el servei militar als 18 anys, que a aquesta mateixa edat són ja majors des del punt de vista penal... I va defensar l'oportunitat i la urgència de la proposició de llei que la UCD pretenia i pretén congelar fins després de l'aprovació de la Constitució. I va dir: **"El projecte és oportú perquè volem que tothom faci seva aquesta constitució i, per tant, pugui participar en el referèndum de la Constitució. Afirmar** —afegí— **que la Constitució defensa els interessos i preocupacions dels joves i, fins i tot, que reconeix la majoria d'edat als 18 anys per, tot seguit, dir que solament podran votar els majors de 21 anys, és continuar amb un paternalisme que serveix d de ben poc. I és oportú perquè van a celebrar-se unes eleccions municipals, probablement abans de l'aprovació de la Constitució, en les quals seran electors i elegibles els majors d'edat, és a dir; si la majoria d'edat no es modifica, els majors de 21 anys. I això suposaria marginar dos milions de ciutadans".**

El secretari de la Joventut Comunista de Catalunya va acabar dient: **"Si avui la UCD vota en contra d'aquesta proposició de Llei cometrà un error greu. Perquè davant l'opinió pública, però especialment entre la joventut, apareixerà com el partit que no permet que la joventut espanyola pugui participar (...). I si allò que preocupa la UCD és que el vot de la joventut pugui perjudicar-la, és clar que impedir aquest vot la perjudicarà molt més".**

MARIA DOLORS CALVET: AMNISTIA PER A LA DONA

La votació va ser favorable a la UCD per una diferència de trenta vots, set menys que els obtinguts per la proposició presentada per Maria Dolors Calvet demanant amnistia per als delictes d'avortament, adulteri i propaganda i difusió d'anticonceptius. La diputat comunista va començar constatant les vacil.lacions del Parlament i el deteriorament de

Maria Dolors Calvet, diputat del PSUC: "Es difícil entendre que el Parlament no accepti que democràcia vol dir igualtat"

la seva imatge davant les exigències de la societat. **"Especialment inoperant ha estat aquesta Cambra**, va dir, **a l'hora d'actualitzar totes les lleis i disposicions que encara avui discriminen la dona."** I, després de recordar els Pactes de la Moncloa, que inclouen la despenalització de l'adulteri i de l'amistançament, i el fet que es continuïn dictant sentències extremadament dures contra les dones —**"com en els millors temps del feixisme"**— va afirmar: **"És difícil entendre que aquesta Cambra, elegida democràticament, es negui a acceptar que democràcia vol dir igualtat, que, exigeix acabar amb totes les discriminacions".**

La dirigent del PSUC va qualificar de reaccionàries i masclistes les lleis vigents que discriminen la dona i va recordar que l'any 1932, el diputat català Joan Lluhí Vallescà havia considerat moderadíssimes unes mesures semblants a les proposades ara per la diputat comunista. Moderadíssimes, sí, però tampoc no van prosperar per l'actitud del partit del govern, que novament va bloquejar el projecte, com abans havia bloquejat les propostes de Simon Sànchez Montero i de Josep Maria Riera.

Davant l'actitud del govern

CC OO: recobrar la iniciativa

Diumenge, dia 15, va tenir lloc als locals de Comissions Obreres al Poble Nou, Barcelona, una reunió de la Permanent de Comissions Obreres. Hi varen assistir uns quatre-cents membres de les federacions, rams i unions locals de tot Catalunya. L'ordre del dia tractà sobre les eleccions sindicals i la preparació, per després, d'una mobilització a tot Catalunya.

La discussió al llarg de la jornada es va fer a Base d'un document, elaborat pel Secretariat i enviat prèviament als assistents, referent a l'actual situació política i econòmica del país. Incidia especialment en les qüestions que afecten el moviment obrer, com la sortida de la crisi, la necessitat de les elecccions a les empreses i la importància del veritable compliment dels acords de la Moncloa. A més a més, de concretar la llibertat sindical i de la proposta d'una acció reivindicativa per al mes de febrer.

Les intervencions sobre el primer punt explicaren, durant tot el matí, els aspectes concrets de la campanya electoral, les formes específiques que pren, tant a Barcelona com a comarques, la funció de les eleccions sindicals i el paper que després tindran les seccions sindicals a les empreses.

Durant la segona part, el debat va tractar del caràcter i tipus d'acció reivindicativa que calia realitzar. Totes les intervencions es concretaren finalment en una resolució, aprovada majoritàriament, que recollia globalment tots els aspectes esmentats pels assistents durant l'acte. Diu la resolució que les Comissions Obreres de Catalunya **"...manifestem la nostra preocupació envers fets com el refús a les Corts, per part de les forces dretanes, de les propostes laborals i sindicals dels partits d'esquerra, com ara el projecte de llei d'Acció Sindical; les restriccions a les llibertats sindicals que hi ha a l'avantprojecte de Constitució... la negativa a aplicar l'amnistia laboral, l'aplicació restrictiva del Pacte de la Moncloa amb vulneracions de les formulacions concretes que podrien significar millores substancials per als treballadors i el conjunt de la població".**

La declaració diu, més endavant, que **"...davant d'aquesta situació, CCOO considera que els treballadors han de recobrar la iniciativa que els correspon, amb un debat sobre la situació, perspectives i alternatives de la classe obrera..."** El procés de mobilització i negociació, segons Comissions Obreres, s'ha de caracteritzar **"per un profund esperit unitari i creiem que les eleccions sindicals poden servir tant per introduir la democràcia a les empreses com d'instrument fonamental de la mobilització dels treballadors. Comissions Obreres cridem a les seccions sindicals d'empresa, unions i federacions a fer confluir les accions i iniciatives contra l'atur, per la defensa dels llocs de treball i les llibertats sindicals, en una acció general, per després del període electoral, concebuda com una anella més del procés de mobilització permanent."**

M. D'AMPOSTA

Acció sindical a l'empresa

Un projecte inacceptable

JOSEP MARIA RODRÍGUEZ ROVIRA

El projecte de llei sindical enviat a les Corts pel govern UCD ha provocat la immediata denúncia i rebuig de les centrals sindicals obreres. Després d'haver rebutjat el projecte del codi de drets dels treballadors que va presentar el grup comunista i el d'acció sindical presentat pel PSOE, el govern s'ha tret de la màniga un projecte per fer el qual ni tot just ha consultat les centrals sindicals ni els partits obrers.

És la línia d'actuació de governar a base d'imposar la llei del més fort, amb el suport d'Aliança Popular, que s'ha expressat també en el rebuig d'altres projectes de llei relatius a l'abolició de la pena de mort, amnistia per als "delictes de la dona" i majoria d'edat i dret de vot als 18 anys. Aquests dos darrers foren presentats també pel grup comunista.

És la línia d'organitzar la naixent democràcia i de donar-li una legalitat que es correspongui amb els interessos que representa la UCD: els de l'oligarquia, els del gran capital.

És la línia d'imposar una estructura social que limiti tant com es pugui els drets dels treballadors, perquè els interessos de la classe dominant quedin ben garantits.

En aquests moments, quan les forces polítiques de l'oposició i les centrals sindicals, conscients de la gravetat de la situació que travessa el país, fem un gran esforç per avançar en la plena consolidació de la democràcia i superar la crisi econòmica, la UCD i el seu govern no vacil.len a prendre actituds i mesures que, com aquestes que comentem i l'aplicació unilateral dels acords de la Moncloa, no mereixen cap altre qualificatiu que el d'agressió, que el de provocació.

Al costat de l'esforç unitari que s'expressa en el plantejament de govern de concentració, que els comunistes mantindrem i potenciarem, es manifesten cada cop de manera més clara, els antagonismes de classe. I això s'ha de tenir present a l'hora d'analitzar el projecte sindical d'UCD i veure com l'abordem. Si es convertís en llei tal com està formulat, crearia extraordinaris problemes i dificultats, no solament a l'acció dels treballadors en la defensa de les seves reivindicacions als centres de treball sinó al moviment obrer en general i, per tant, a l'avenç en la correlació de forces, a l'activitat dels partits polítics i centrals obreres, a la sortida de la crisi i a la consolidació de la democràcia.

El govern UCD ha llençat el seu projecte sindical amb el propòsit de crear i augmentar la confusió sobre la celebració de les actuals eleccions sindicals, de donar més armes a la patronal per dificultar-ne la celebració o impedir-la. Entre algunes de les limitacions més importants que hi ha al projecte d'UCD cal assenyalar que no s'hi esmenta per res l'actuació de les centrals sindicals, ni s'hi reconeixen els seus drets. Les seccions sindicals resten al marge de la legalitat. I això quan és imprescindible potenciar tant com es pugui les centrals en general, i Comissions Obreres en concret, i estructurar-les. Tampoc no s'hi estableix cap mena de garantia per als qui resultin elegits delegats o membres dels comitès, ni hi ha res sobre el dret de vaga, ni es reconeix el dret d'assemblea amb temps pagat per l'empresa. S'hi estableix un mínim d'antiguitat a l'empresa per poder ser elegit. Es manté la inelegibilitat dels menors de 18 anys i la discriminació dels que no són fixos de plantilla, com també els dos col.legis electorals i, per tant, la separació entre tècnics i administratius i la resta dels treballadors, la qual cosa fomenta tota mena de maniobres divisionistes. Finalment, manté també les llistes tancades a les empreses de més de 250 treballadors.

Si, al contingut d'aquest projecte, hi afegim les limitacions als drets de vaga i sindicació que UCD pretén introduir a la Constitució, apareix amb tota la seva importància i gravetat la pretensió de limitació dels drets dels treballadors.

És per això que els comunistes assumirem amb tota la força la denúncia i el rebuig d'aquest projecte del govern i la defensa del codi de drets dels treballadors que hem presentat a les Corts i que coincideixen amb l'elaborat i defensat per Comissions Obreres.

Ho farem a través de l'explicació i el debat públic, a les fàbriques, als centres de treball, en conferències i mítings, portant a tot arreu les nostres propostes i la denúncia del projecte d'UCD. Crearem un estat d'opinió que afavoreixi i estimuli la mobilització dels treballadors, a través de múltiples formes, en defensa dels seus drets, per tal de fer realitat el lema que les Comissions Obreres han adoptat per a la seva campanya de les eleccions: "Que entri la democràcia a tots els centres de treball".

És també sota aquesta perspectiva que les eleccions que ara s'estan preparant i desenvolupant adquireixen una extraordinària dimensió. Del fet que se celebrin massivament al major nombre d'empreses, que el sindicat de Comissions Obreres resulti consolidat i enfortit com a sindicat majoritari, dependrà en gran mesura que UCD pugui tirar endavant els seus propòsits en el terreny sindical en concret, però també en el desenvolupament general de la situació econòmica i política.

Per això els comunistes estem compromesos a desenvolupar ara una intensa activitat orientada a fer que se celebrin eleccions a totes les empreses i que en surtin elegides les candidatures de Comissions Obreres.

(c) Ministerio de Cultura 2005

"Empresa per empresa, taller per taller"

Les eleccions, al Baix

"La greu crisi econòmica i la importància d'avançar cap a la unitat exigeixen el teu esforç i participació." Ho indica Marcelino Camacho en la carta que ha adreçat a les treballadores i treballadors de la comarca del Baix Llobregat, carta que ha estat reproduïda i escampada per tots els pobles de la comarca. En la crida del secretari general de les CCOO a tot l'Estat hi havia una insistència especial "per aconseguir organismes representatius a tot arreu". Les eleccions sindicals al Baix Llobregat constitueixen, ara com ara, un dels eixos de mobilització obrera, bo i considerant que altres problemes, i greus, pendents encara —penseu en "Hispano Suiza", "Corberó" o el de l'atur— trobaran un marc de debat més sòlid en un sindicat veritablement representatiu.

Hem preguntat al secretari general de CCOO a la comarca, Carles Navales, com ha orientat la Unió de Comissions Obreres la campanya de cara a les eleccions: *"No hem plantejat la campanya amb grans mítings generals, sinó amb una actitud de clarificació sindical i de servei objectiu als treballadors de la comarca, tant si pertanyien com si no a CCOO. Per a nosaltres, el punt més important de la campanya ha estat portar la documentació empresa per empresa i taller per taller, i garantir un servei ample i eficient d'assessorament als locals de la Unió. Això ens ha permès fer un treball efectiu a la petita empresa. Pensa que fins i tot companys d'altres centrals sindicals, com UGT, s'han vingut a assessorar als nostres locals..."*

També al Baix Llobregat s'ha fet la campanya defensant, arreu on ha estat possible, el sistema de llistes obertes. Més de trenta empreses importants han acceptat que les eleccions s'adaptessin a aquesta normativa obrera. Es dóna el cas curiós que el fet d'haver defensat el sistema de llistes obertes ha fet que militants d'UGT s'hagin passat a CCOO. L'opinió de dos dirigents sindicals de la comarca, sobre aquest punt, ha estat contundent: *"Això permet que la negociació col.lectiva sigui paritària, i que les centrals sindicals treballin amb una representativitat molt més gran."*

Comissions Obreres té a la comarca del Baix Llobregat més de seixanta mil afiliats (el mes de novembre, havien cotitzat més de cinquanta-un mil). La revista "Unitat", que compta ja amb quatre números, té un tiratge de 20.000 exemplars i hi ha el projecte de començar, amb el proper número, a imprimir-ne 50.000! (Màrquez, antic treballador de "Siemens" m'explica, per exemple, el procés d'afiliació d'"Ermsa", la seva actual empresa: de 150 treballadors, 115 pertanyen a CCOO.)

Un cop enllestides les eleccions sindcials a la comarca, es tractaria d'anar, immediatament, cap a la coordinació dels consells de fàbrica. A partir d'aquí serà més fàcil tirar endavant el pacte del Baix Llobregat, concreció, a nivell comarcal, del Pacte de la Moncloa.

RESULTATS A SIEMENS"

Per la seva importància històrica, detallem els resultats de les eleccions a "Siemens". S'han fet mitjançant llistes tancades, per seccions, si bé imposant 48 representants en lloc dels 27 que corresponien. Les eleccions va tenir lloc dimarts, 17 de gener. Amb el resultat següent: Consell de delegats: 37 membres de CCOO, 9 de la UGT i 2 de la CSUT: Comitè d'Empresa: 10 de CCOO, 2 d'UGT i 1 possiblement també d'UGT.

UN RAM: VIDRE I CERÀMICA

L'anàlisi concreta d'un ram, Vidre i Ceràmica, pot ajudar a entendre la dinàmica sindical a la comarca del Baix Llobregat. El ram té a la comarca 3.500 treballadors, dels quals 2.100 estan afiliats a CCOO, que significa un 60 per cent d'afiliació. D'entre les empreses de la comarca, del ram de Vidre i Ceràmica, recordem noms com: "Sangrà" (ben coneguda per la seva lluita a favor de l'amnistia laboral), "Manufacturas Cerámicas", "Sirma Ibérica", "Domingo Ventura", "Vidur", "Vitroiber", "Cristalerías Españolas", "Elsa", etc.

El procés electoral seguit a "Elsa" va ser el següent: Els càrrecs sindicals van presentar, fa mesos, la dimissió. L'assemblea de treballadors, tanmateix, va decidir, per evitar el buit sindical, que no hi hagué dimissió fins les noves eleccions sindicals. Reunides les diferents centrals sindicals, CCOO va fer una proposta de plantejament unitari, sense, però, arribar a un acord. Novament, en assemblea, van ser presentades les dues tesis en debat, la de CCOO i la d'UGT. L'assemblea es va inclinar per la proposta unitària de la primera. Les eleccions es van fer els dies 3 i 4 de gener, mitjançant llistes obertes i una sola urna. (Van ser els mateixos pèrits i enginyers els qui van parlamentar amb la direcció per insistir en la necessitat d'un sol col.legi electoral per evitar, deien, "la divisió corporativista"). A les paperetes de votació hi havia tots els noms dels candidats, sense sigles (excepte en el cas dels candidats d'UGT, que sí que les portaven). Els eslògans... eren semblants als de les eleccions del 75: "votar els més representatius", "per una candidatura obrera, unitària...".

Dels 672 treballadors van votar 595, amb 13 vots en blanc, 3 nuls i 77 abstencions (xifra aproximada a l'absència laboral). Els resultats han estat: 13 afiliats a CCOO, 2 independents, 2 de la UGT (entre els quals hi havia el treballador més votat d'"Elsa").

Les eleccions no han estat fetes encara a la majoria d'empreses de la comarca. Però la perspectiva és enormement positiva, unitària i amb una clara consciència de la importància que té la representativitat obrera en aquests moments de crisi econòmica i d'incertesa política.

IGNASI RIERA

Míting de Comissions Obreres al Palau d'Esports de Barcelona: "Eleccions sindicals, ara mateix"

Eleccions sindicals: ara mateix

Som ja en plena campanya d'eleccions sindicals. D'aquí una setmana ja entrarem en el període de les votacions. Queden, doncs, molt pocs dies.

Les informacions que anem rebent ens parlen d'efervescència a les fàbriques, que és, al capdavall, on aquestes eleccions s'han de guanyar. Aquestes mateixes informacions assenyalen que el calendari previst es va complint i que ja s'han fet conèixer les diferents candidatures. En la majoria d'empreses hi ha uns espais destinats a la propaganda electoral. CCOO omple els seus espais amb uns murals vius, on a més a més de la propaganda convencional s'hi enganxen retalls de diaris i revistes, noms i fotografies dels candidats i el programa que defensa la candidatura de CCOO a cada lloc de treball.

Altrament que en la campanya de la UGT, no pot parlar-se, per ara, d'una àmplia difusió de cartells al carrer per part de CCOO encara que, insistim, és a les empreses on es resoldrà la qüestió. D'altra banda, CCOO està lligant la seva campanya a problemes específics, tant a nivell de població com d'empresa, orientació que és fruit de la seva força organitzada, de la seva presència activa als centres de negociació i de lluita, que distingeix COOO d'allò que pot ser una central electoralista i burocràtica.

Cal dir que el calendari que han aprovat les diferents centrals sindicals és orientatiu i que si bé la majoria d'empreses s'hi ajusten, d'altres han avançat ja les votacions i algunes segurament les retardaran, però allò que interessa per damunt de tot és que no quedi cap empresa sense els seus representants elegits democràticament. Les empreses que s'han avançat i ja han fet la seva votació segueixen donant la tònica d'una àmplica victòria, en general, de les candidatures de CCOO. Destaquem el cas de Sala Amat, de Premià de Mar, on els cinc delegats són de CCOO: això ha fet que l'empresa enviï una carta als treballadors expressant que li resulta difícil reconèixer en els elegits una representativitat real perquè tots són d'una mateixa central sindical. ¿Com podia ser d'altra manera si dels 107 treballadors, 80 són afiliats de CCOO i la resta no són de cap central?

S'ha de destacar que la campanya electoral s'està portant amb un gran sentit de la responsabilitat, sense enfrontament entre les centrals. Això és important de cara a la necessària col.laboració entre les diferents centrals i de cara al funcionament d'uns comitès d'empresa amb possibilitats d'entesa.

J.S.

Una enquesta entre famosos

Rexach: "Jo votaria CC OO"

"Jo? ...Jo votaria a Comissions Obreres". Aquesta ha estat la resposta de Carles Rexach en ser interrogat per un redactor de TREBALL sobre la seva hipotètica participació en les eleccions sindicals. Aquest jugador del Barça, "assaltat" tot just acabat un entrenament, ha raonat la seva predilecció dient que *"és el sindicat que m'oferiria millors garanties".*

Una idèntica actitud —una gran sensibilitat respecte a les properes eleccions sindicals— han demostrat els diferents interlocutors als quals aquest setmanari ha demanat l'opinió sobre aquest fet electoral que supera la transcendència del món laboral. El món de l'art, de la cultura i de l'esport també està interessat en aquestes votacions.

A **Pere Quart** (Joan Oliver) el trobem al seu despatx, a una editorial. El poeta i prosista indica no conèixer a fons el món sindical. **"Hi ha Comissions Obreres i la UGT, que són més aviat de color comunista ¿oi? Hi ha també la CNT, que són apolítics...".** Després pensa un moment i ens diu: **"Bé, jo em decidiria, naturalment, per la UGT, a la qual vaig pertànyer durant la guerra. I el motiu és perquè considero que els obrers són ens polítics i crec que no s'han de tancar en la seva classe sinó que han de participar en el creixement del país en tots els aspectes; no solament laboral sinó també polític."**

El cineasta català **Antoni Ribas**, després d'anticipar que ell no està afiliat a cap sindicat, ens demana uns minuts de meditació. Després, ens diu, via telèfon, que **"en cas de participar en aquesta contesa, m'inclinaria per sindicats que defensin especialment l'acció directa treballador-empresa."** Ens matisa un parell de coses i prossegueix així: **"Una altra cosa que m'interessa molt d'un sindicat és la seva preocupació especial pels marginats de tot tipus (presos, gais...) i el que acompleixi aquesta tasca és el que s'emportaria la meva simpatia."**

Encara que les diferents centrals sindicals estan fent, als diaris, una gran explicació de les línies que defensen i del sindicalisme que postulen, **Jaume Sisa**, el Sisa de "Qualsevol nit pot sortir el sol", si hagués de participar en aquesta contesa no sabria a qui donar el vot. **"Jo no estic a cap central..."** és la primera frase que etziba, tot fent broma, a un redactor de TREBALL. I continua: **"i tal com estic, ara com ara, em sembla que no en votaria cap."** La persistència a l'altra banda del telèfon origina aquesta pinzellada de dubtes en el músic: **"Em sembla que m'abstinc... Em sembla una mica frívol, per la informació que tinc, dir que aquests són més guapos o que aquells són més lletjos... Dels tres sindicats que m'anomenes, CCOO, UGT i USO, no cal dir que la UGT no; i, llavors, potser un dels altres dos s'emportaria el meu vot..."**

Quan truquem, **Antoni Tàpies** està tancat a l'estudi. La Teresa pren nota del curt qüestionari i quedem per l'endemà. **"Si jo hagués de votar, evidentment votaria Comissions Obreres"**, declara Tàpies tot i reconèixer estar una mica al marge d'aquesta problemàtica electoral. **"Comissions Obreres** —afegeix el pintor— **és el sindicat que va reorganitzar el moviment obrer en un moment que tot semblava impossible. Em sembla que és el sindicat que té més experiència, i els seus homes sempre han portat una línia molt coherent, molt ferma".** El to d'Antoni Tàpies és segur en dir que aquesta central **"és molt més realista. És fora de les demagògies que fan altres sindicats".**

La nostra conversa amb el dibuixant **Guillén** és molt ràpida. **"Jo, per solidaritat de classe votaria Comissions Obreres".** I agrega: **"Aquesta central és la que està defensant els meus interessos".**

Paco Candel, senador i escriptor, tanca la nostra entrevista. Candel diu que és pragmàtic i per això **"donaria el meu vot a Comissions Obreres".** Després d'indicar que és la central sobre la que recauen les seves simpaties assenyala que **"fa temps que conec aquest sindicat i els seus homes, i sobretot conec les seves activitats..."**

Rexach: "Jo també votaria CCOO"

Aquest ventall, reduït, d'opinions no vol ser més que una altra prova de la repercussió, fora de l'àmbit estricte de l'empresa, d'aquestes eleccions sindicals. I no és estrany: les eleccions sindicals tindran una importància excepcional per al futur immediat del nostre país.

T. A.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Baix índex d'afiliació

Les dones davant les eleccions

La situació de la dona treballadora és avui un dels temes més importants del debat sindical. Les eleccions han posat amb més força damunt la taula la discriminació que el 25 per cent de la població laboral del país pateix pel fet de ser dona. TREBALL ha parlat del tema amb militants sindicals de diferents centrals.

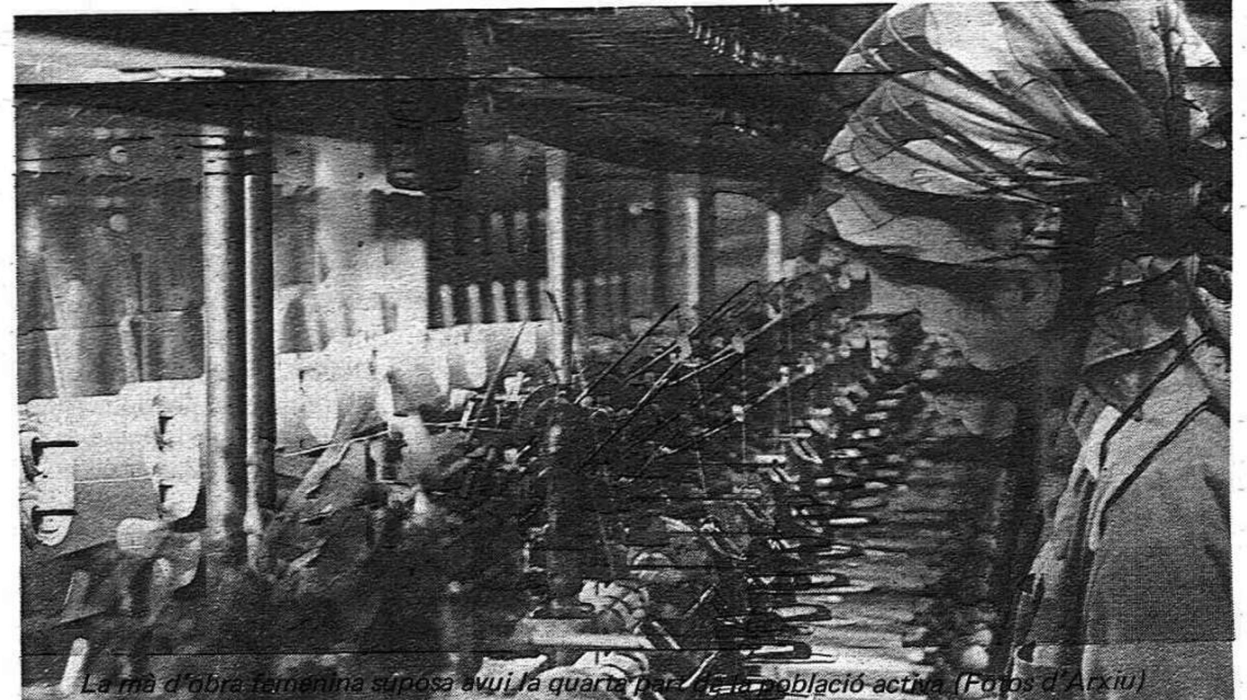

La mà d'obra femenina suposa avui la quarta part de la població activa (Fotos d'Arxiu)

La mà d'obra femenina suposa avui la quarta part de la població activa, tot i que la seva incorporació al món del treball s'ha fet sempre en inferioritat de condicions respecte a l'home. Sent el sector més explotat —sous baixos, diferents categories, doble jornada laboral (a la fàbrica i a casa), menys preparació professional (el 73 per cent d'analfabets són dones, mentre que aquestes constitueixen el 17 per cent de les persones amb estudis superiors)— són també les primeres a patir les conseqüències de la crisi.

Tanmateix, les dones són també un dels sectors més endarrerits en el terreny sindical, i tant Comissions Obreres com UGT i USO han coincidit a assenyalar que l'afiliació femenina és molt baixa (d'un 5 a un 7 per cent), tot i que caldria buscar les causes, explica Núria Casals, de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, "en la consideració que hom té del treball de la dona com una cosa transitòria, i del seu sou com un ajut familiar; de més a més, la feina de la casa sempre la fa ella, amb la qual cosa té menys temps per a una activitat sindical". Dolors Benítez, de la UGT, afegeix que "la ideologia masclista també influeix sobre les dones, les quals, a la pràctica, no veuen la necessitat d'estar sindicades".

La veritat és que els darrers temps les centrals sindicals han començat a recollir als seus programes les reivindicacions més urgents en els aspectes que esdevenen discriminatoris per a la dona treballadora. Aspectes com el dret de la dona al treball, la planificació no discriminatòria de la promoció professional —amb la supressió de les feines "femenines"—, la no discriminació salarial i la creació de serveis col.lectius (guarderies, menjadors) que facilitin la incorporació de la dona al procés productiu són avui assumits per les centrals, marcant el camí d'una més gran identificació amb la població activa femenina.

EL TREBALL DE SER DONA

Pel que fa a les reivindicacions específiques de la dona [illegible] independentment de la seva condició de treballadora —anticonceptius lliures i a càrrec de la Seguretat Social, despenalització de l'avortament, pàtria potestat, adulteri, etc.— brillen per la seva absència als programes dels sindicats. Només en el cas de CCOO s'ha començat amb un tímid intent plantejant la readmissió de les treballadores sancionades per motius de conducta privada i l'amnistia laboral per als anomenats "delictes de sexe". Cal destacar que aquesta central sindical és l'única que té representació a la Coordinadora Feminista de Barcelona i participa a totes les seves campanyes, mentre que UGT i USO no col.laboren amb les organitzacions feministes perquè les consideren interclassistes.

Pel que fa a la UGT, comprèn en les plataformes d'alguns rams —com és el cas d'Arts Gràfiques— el reconeixement del divorci i de l'avortament, encara que no especifica res sobre els anticonceptius. Tampoc a la plataforma reivindicativa de la dona treballadora aprovada al Congrés d'USO no s'hi inclou cap d'aquests aspectes, i és que Antònia Gil, del secretariat de formació d'aquesta central, opina que "el problema no rau en la central, sinó en les pròpies dones treballadores que, en aquest terreny, són molt tancades i conservadores, sobretot pel que fa a la sexualitat".

Reivindicacions de les centrals sindicals

* Dret de la dona al treball.
* A treball igual, salari igual.
* Planificació no discriminatòria de la formació professional.
* Supressió de les feines femenines.
* Contra l'atur: repartiment de les hores de treball entre els braços disponibles, sense distinció de sexes.
* Seguretat Social igualitària.
* Cent per cent del salari en cas de maternitat. Permís per atendre els fills, indistintament per al pare o per a la mare.
* Centres de planificació familiar finançats per la Seguretat Social i controlats per les centrals.
* Serveis socials als barris i polígons industrials, adaptats als horaris laborals.
* Supressió de totes les lleis i normes discriminatòries per a la dona. Revisió d'algunes suposadament proteccionistes.
* Regulació del servei domèstic: contracte de treball, Seguretat Social i ordenança de treball.
* Supressió del treball a domicili. Fins a la seva desaparició, incorporació a la Seguretat Social.
* Accés de la dona a tots els nivells de decisió i gestió d'empreses públiques i privades.
* Readmissió de treballadores sancionades per motius de conducta privada (mares solteres, etc.).
* Dret d'associació en la mateixa mesura que l'home.

(NOTA: Algunes centrals sindicals només assumeixen part d'aquests punts)

El greu augment de l'atur danya majoritàriament les dones, que, avui com avui, representen el 37 per cent de les persones que cerquen la seva primera feina. La concepció de que en cas de crisi més val que la dona torni a casa [illegible] Ara, les centrals intenten fer-hi front. El programa electoral de Comissions Obreres de la Federació del Tèxtil: "Rebutgem l'acció paternalista del sindicat vertical i proposem la plena participació de les dones en la solució de la crisi del tèxtil. Rebutgem les empreses paternalistes que ofereixen indemnitzacions [illegible] beneficiosa per a l'empresa i per al propi Govern." En el cas d'USO, quan planteja la obligació de les empreses de tenir a les seves plantilles un tant per cent de dones casades.

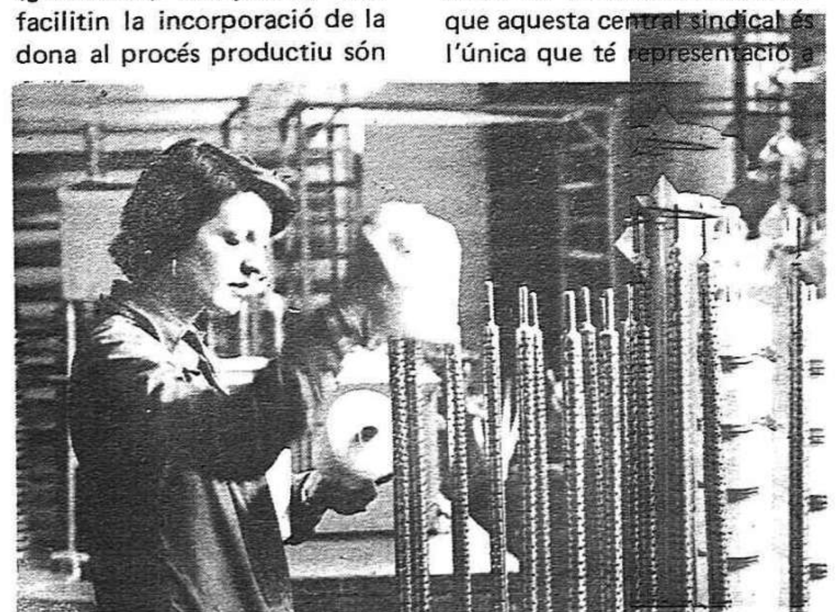

El greu augment de l'atur danya majoritàriament les dones

EL VOT FEMENÍ

Malgrat alguns intents, com a Banca, de fer assemblees unitàries de dones treballadores per presentar les seves reivindicacions, la divisió sindical [illegible] les diferents tendències sindicals [illegible]. Núria Casals opina que el problema és que "la lògica actual del vot femení serveixi perquè les centrals sindicals assumeixin realment tota la problemàtica de la dona obrera". Dolors pensa que "les eleccions poden esdevenir un alçaprem per incorporar la dona a tot el procés sindical, trencant els condicionaments de segles que li pesen damunt".

En qualsevol cas hi ha dificultats reals per a aquesta incorporació. Les crides de les diferents centrals a la participació de les dones a les candidatures han tingut fins ara un èxit limitat, perquè una jornada laboral de vuit hores i, de vegades, més, [illegible] de la casa exclusivament, gairebé no deixa temps lliure per fer una activitat sindical. Si hi afegim els prejudicis encara vigents, [illegible] comprenen els obstacles per a la participació de les dones.

En resum, el repte de les eleccions sindicals posa novament en primer pla de les centrals [illegible] població activa femenina [illegible] representatives de tot el moviment obrer i no només d'una part.

MARIAN CARCEDO

El «Pacte del Bages»

L'alternativa per una comarca que no vol morir

Si a Catalunya hagués existit un Felip II capaç d'establir la capitalitat del seu regne a partir de criteris geogràfics d'equidistància, Manresa seria possiblement el Cap i Casal del Principat i el seu quilòmetre zero. Avui Manresa és la capital d'una comarca, el Bages, en plena recessió econòmica i demogràfica que, a cavall entre la Catalunya rica i la Catalunya pobra, lluita per sortir d'una crisi de supervivència. Francesc Padullés, del Comitè Central del PSUC; Josep Cònsola i Joan Badia, ambdós membres del Comitè Comarcal del PSUC, Domènec Martínez, responsable de CCOO del tèxtil, i Florentí Andrés, membre també del PSUC i secretari general al Bages de les CCOO del tèxtil, ens parlen de la situació a la comarca i de l'anomenat Pacte del Bages.

Manresa, la capital del Bages: una comarca en plena recessió econòmica i demogràfica (Fotos, J. Morera i Foto d'arxiu)

—Comencem demanant-los que ens defineixin els trets essencials d'aquesta crisi.

Cònsola: En un estudi econòmic recent, referit fonamentalment al sector tèxtil, quedava clar que es tractava més d'una crisi de conjuntura, lligada a la situació general del país, que d'una crisi del tipus estructural que impossibilités que les indústries del tèxtil a la comarca poguessin continuar treballant. El pla de reestructuració del tèxtil de l'any 67 va significar que vint mil persones van haver d'abandonar la comarca per falta de feina. Les empreses que varen continuar [illegible] estan en condicions de competir dins del mercat estatal. Una bona part de l'empresariat es vol treure maldecaps del damunt, ara que els beneficis són més magres, i volen invertir en d'altres sectors molts més descansats i rendibles a curt termini.

Padullés: Cal valorar que la nostra és una comarca pont entre la Catalunya industrial i la Catalunya pobra, despoblada i agrícola. [illegible] El 40 per cent de la població activa treballa al tèxtil i el 60 per cent de les inversions van destinades a aquest sector. Hi ha també multinacionals —Pirelli, Solvay, Súria— i empreses lligades al gran capital espanyol —Río Tinto, Bertran i Serra— que tenen el seu centre de decisió fora de la comarca. Hi ha 400 empreses del metall, en la seva majoria petites, mentre que la ramaderia i l'agricultura tenen poca importància.

—Fins a quin punt la manca de comunicacions que ha patit sempre la comarca i la seva feble estructura agrària han contribuït a fer del Bages allò que se'n diu una comarca en via de decadència?

Joan Badia: El fet de no tenir unes comunicacions adequades amb la resta de Catalunya és sobretot culpa del centralisme de Barcelona, [illegible] Abans, a Manresa, [illegible] El Bages queda al bell mig de Catalunya [illegible] passant per Berga i Gironès, el Cadí, i l'altre l'eix transversal de Lleida fins a Girona.

Pel que fa a l'agricultura, la vinya era fonamental, però els vins no eren bons i aquest conreu ha desaparegut. En els llocs on s'ha substituït per cereals, però moltes terres han estat abandonades.

—¿Què significa el Pacte del Bages?

Padullés: No podem parlar de pacte. Hi ha, això sí, uns programes presentats pels partits, centrals sindicals, forces econòmiques, fins i tot per la banca, i els ajuntaments, on s'ha arribat a uns punts de coincidència i s'estan negociant d'altres per arribar a un acord. Evidentment, tot això no ho podem deslligar de la situació política i econòmica general, de la nostra política de concentració democràtica i de la necessitat d'aplicar una sèrie d'aspectes del Pacte de la Moncloa que encara continuen sent element a aconseguir. La gravetat del moment ens ha portat a seure al voltant d'una taula a una sèrie de sectors amb interessos contradictoris; contradicció que nosaltres pensem que cal resoldre, per una banda, pel camí de la negociació, per l'altra, de la mobilització, com en el cas de Cardona.

—El cas de "Gallifa" de Cardona és força significatiu de com, a través de la mobilització, ha estat possible aturar un expedient de crisi i revertir-lo de manera que el resultat fos molt més favorable per als treballadors. ¿Com heu analitzat vosaltres la vaga general de Cardona?

Martínez: A Cardona hi hagué una negociació intensiva durant quatre mesos que no va portar res positiu per als treballadors. L'orientació del PSUC i de CCOO [illegible] necessitat de la mobilització.

De la dramàtica crisi tèxtil a la vaga general de Cardona

Cònsola: A Cardona s'ha produït alguna cosa més que una mobilització. Hi ha hagut una vaga general, [illegible] en aquests moments ja s'hi estigui treballant, de moment dos dies per setmana. Cal valorar la resposta de tota la població sense excepcions. Van tancar cafès, botigues, caixes d'estalvi i bancs. Acudiren a la manifestació unes mil persones, d'una població de set mil habitants.

Badia: És important que un dels punts del Pacte del Bages s'hagi posat a la pràctica precisament a Cardona: [illegible] subsidi d'atur, amb interessos a càrrec del fons social de les caixes.

Martínez: El compromís que amb el Pacte del Bages van adquirint els alcaldes s'ha reflectit també en el cas de Cardona. El batlle de Cardona no s'havia preocupat mai del problema de "Gallifa" i, això no obstant, la seva intervenció ha estat un element important de cara a forçar l'acord [illegible] ajuntament, governador civil, empresa i treballadors.

Padullés: De la lluita de Cardona se'n desprenen dues experiències importants, vistes les característiques de la localitat. Una d'elles, la resposta massiva de tot el poble, que no podem explicar només des del punt de vista de la solidaritat. En la nostra comarca, la petita i mitjana burgesia és molt sensible a la crisi, i si bé no està disposada en condicions d'encapçalar la lluita sí que està disposada a donar suport a l'acció dels treballadors quan aquesta acció té una orientació correcta, com la d'impedir el tancament d'empreses i quedar-se sense feina, amb la qual cosa en surt perjudicada tota la població. El fet que la direcció d'aquestes empreses no [illegible] més a la comarca fa que aquests sectors encara se sentin més inclinats a la solidaritat amb la lluita dels treballadors.

L'altra experiència és la relació, en un moment concret i en una situació concreta, entre partits i centrals sindicals. A Cardona no hi ha hagut diferències entre l'actuació sindical i l'actuació política. El responsable del PSUC a Cardona ha jugat un doble paper, sindical i polític, tancant-se amb els treballadors a l'empresa malgrat no ser de la plantilla, encapçalant les manifestacions, participant en les negociacions i donant les gràcies al poble des del balcó de l'Ajuntament. En una situació com la de Cardona, on encara no hi ha una clara definió política ni sindical, el PSUC ha jugat el seu paper dirigent, d'avantguarda.

També vull aprofitar per felicitar TREBALL per haver-se desplaçat a la comarca per fer aquest reportatge. Però vull fer-ho de forma crítica, perquè una situació com la de Cardona no fou recollida al seu dia amb l'espai que nosaltres pensem que mereixia.

—Recollim l'observació, o la crítica, com vulgueu, del company Padullés i passem a parlar de l'empresa més important del tèxtil al Bages: "Bertran i Serra." ¿Quina és la seva situació?

Andrés: No tan bona com voldríem. La manca de dirigents sindicals fa que davant de l'amenaça de deixar sense feina 628 treballadors encara no hi hagi una resposta concreta dels propis treballadors, i això comporta el perill que la Delegació de Treball aprovi el pla de regulació.

Padullés: Em sembla que el cas de "Bertran i Serra" planteja al PSUC la qüestió de l'organització del Partit a les grans empreses. Hi ha dificultats per tirar endavant els acords signats perquè ens trobem amb una gran organització sindical però amb organitzacions de partit petites, que no responen a les necessitats. Aquest és un problema seriós que cal abordar per avançar en el procés de consolidació de la democràcia; però, sobretot, en el procés d'anada cap al socialisme en llibertat que nosaltres pretenem.

JOAN SANJUAN

Cardona: la resposta massiva de tot el poble

Conversa informal amb el senador Solé Sabarís

«Volem l'Estatut», una campanya de l'Entesa

"Volem l'Estatut" està començant a prendre cos, assegura Felip Solé Sabarís, senador de l'Entesa dels Catalans. La campanya per un "Volem l'Estatut" [illegible]

Solé: "Si esperem que la iniciativa la portin a Madrid, anem ben fotuts!"

[illegible] per altres motius. Per exemple, el cas Boadella, el problema de les presons, el del grup de treballadors d'Andorra... Ara, l'Entesa, en ser un grup unitari —i la gent confia en aquesta unitat— ho pot assumir. Amb aquestes mobilitzacions i la campanya política no volem crear cap contenciós amb la Generalitat [illegible] mútuament influenciades, ens diu. "Malgrat l'assumpte de l'Assemblea de Parlamentaris —continua— nosaltres donem tot el nostre suport a la Generalitat [illegible]".

Solé Sabarís és conscient de les seves paraules crítiques. "No volem crear cap contenciós, compte!", ens repetirà bastants cops durant la nostra conversa. "Nosaltres no tenim cap alternativa i no volem donar cap. L'alternativa l'han de donar els partits i no nosaltres. Però nosaltres hem lluitat en les eleccions amb un programa molt concret —d'amnistia, de llibertat i d'estatut d'autonomia— [illegible]". "Endemés, ens assegura, la mateixa gent ho està esperant." [illegible] part important de la població que es troba representada en aquests moments [illegible] Josep Benet.

El 4 de febrer és el dia fixat per fer coincidir el calendari dels actes que s'hauran de realitzar. La campanya començarà amb un acte públic que serà una comunicació al poble del que hem fet fins ara i del que pensem fer. [illegible] l'Entesa tirarà endavant [illegible] sengles campanyes respecte al dret dels joves, la promoció i defensa dels drets humans i la relació de Catalunya amb els altres pobles de l'Estat.

TONI ALBERT

(c) Ministerio de Cultura 2005

Després de la vaga

FECSA: el conveni, endavant

Finalment s'han reiniciat les negociacions del conveni a FECSA. Els treballadors, després de dos dies de vaga per pressionar l'empresa, han aconseguit que aquesta accepti, en principi, sis punts bàsics per començar les negociacions. El principal element de desacord era l'aplicació restrictiva, per part de l'empresa, del Pacte de la Moncloa.

El conflicte de FECSA s'inicià el dia 10, quan les assemblees dels 6.545 treballadors de l'empresa decidiren fer una vaga de tres dies en defensa de les reivindicacions referents al tipus d'augment lineal a aconseguir i en contra de l'aplicació regressiva dels Pactes de la Moncloa.

La raó principal del desacord era l'actitud de FECSA en considerar la massa salarial bruta. No hi comprenia tots els aspectes, com pagues extraordinàries i hores extres, que eren considerades per separat, la qual cosa donava un augment inferior al 20 per cent. I això ho feia una empresa d'un ram que gaudeix de molt bona salut econòmica, amb beneficis d'acció concertada, desgravacions fiscals i finançació dels bancs internacionals. Aquesta actitud originà la vaga, que va durar fins al dia 13 i afectà d'una manera total administració, tècnics, manteniment i avaries, tret de les que afectaven els serveis comunitaris.

L'empresa, davant del caire que podria prendre la situació pel caràcter de servei públic que té FECSA, va enviar una nota als treballadors de la qual es deduïen unes certes possibilitats de diàleg, com a resposta al document elaborat pel gabinet tècnic de Comissions Obreres, central sindical majoritària, amb 1.600 afiliats (cal considerar que el 50 per cent de la plantilla no estan sindicats enlloc).

Aquest document demanava a la comissió econòmica la definició sobre els aspectes bàsics del conveni com a punt inicial de negociació. Aquests aspectes són: Acceptació del transvasament dels increments de la retribució voluntària (plena dedicació, 2 per cent de la Seguretat Social, hores extres i dietes) al sou base. Que els 41 milions dedicats a la producció són innecessaris. Consideren que la xifra òptima és 15 milions i reserven la resta per a altres serveis. Entendre com a MASSA SALARIAL BRUTA totes les remuneracions, de qualsevol mena, i també la paga extraordinària dels 25 anys, complint així els acords de la Moncloa. Definició sobre l'augment dels plus. Sanejament de les hores extraordinàries. Millores socials al marge dels aspectes econòmics.

Finalment, la comissió social deliberadora i les centrals sindicals van proposar tornar a la feina i esperar el curs de les negociacions. La impressió actual dels treballadors és positiva i es pensa que el conveni pot tirar endavant. No obstant és censurable l'actitud de FECSA que, com moltes altres empreses, regateja fins a l'últim moment allò que correspon als treballadors i només quan es troba amb l'aigua al coll i davant de possibles demandes judicials per part dels usuaris afectats s'avé a negociar i a complir els acords de la Moncloa.

Dimecres passat, dia 18, va ser presentat el número zero de **Lluita Obrera**, òrgan de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, en un hotel de Barcelona. En roda de premsa, Manolita Sanz, directora periodista, Jaime Aznar, editor, Josep Lluís López Bulla i Josep M. Rodríguez Rovira, del Secretariat de la CONC, explicaren el trajecte i característiques de l'òrgan sindical fins a l'actualitat. Aquest número zero ha fet una tirada de 60,000 exemplars i ha estat repartit de franc, encara que el periòdic —de sortida quinzenal— està pensat per autofinançar-se i, a partir del proper número costarà 15 pessetes. La principal distribució es farà a través dels camins sindicals, encara que també estarà als quioscos. **Lluita Obrera** vol omplir el buit que deixa la premsa d'empresa: la premsa sindical.

Després de la roda de premsa hi hagué un còctel al qual assistiren, a part dels esmentats, diferents membres de CCOO, Fabià Estapé, Miquel Sellarés, Carles Duran, Miquel Núñez i el president del PSUC, Gregori López Raimundo.

La solució no passa per aquí

El banc de la PIME: un banc com els altres

El mes de juliol, "La Vanguardia" publicava que s'estava gestionant la creació d'un banc de la petita i mitjana empresa. Els promotors són un grup d'empresaris, la major part catalans, i en aquells moments ja eren a la recta final de recaptació dels 1.500 milions (50 per cent de capital i 50 per cent de recursos) necessaris per poder presentar la sol.licitud. No tenim notícies que el Govern hagi aprovat la constitució d'aquest banc de la PIME. Però, no fa gaires dies, el 28 de desembre, en Fuentes Quintana feia al.lusió a l'esmentat banc al "Telediario" de RTVE. El mateix dia, al matí, havia tingut una reunió amb el president i altres representants de la patronal CEOE (Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresarials). El ministre d'Economia es va manifestar en els següents termes: "Ha constituït per a nosaltres una agradable sorpresa que la primera proposta per crear un banc de la petita i mitjana empresa surti d'un grup de petits empresaris que, associats, intentin crear un banc d'aquesta mena. Confio que aquesta idea, que he exposat als empresaris en la reunió d'avui, susciti imitacions, perquè estic convençut que els problemes financers de la petita i mitjana empresa han de trobar una solució en el propi esforç empresarial i en les seves pròpies iniciatives, de les quals ha de partir la solució als grans problemes de finançament que tenen aquestes empreses."

No creiem que la solució al problema financer de les petites i mitjanes empreses passi per la creació d'un banc denominat "de la petita i mitjana empresa". No deixa d'ésser un negoci privat i, per tant, el seu objectiu final serà el màxim benefici. Serà un banc privat com els altres amb l'adjectivació de Petita i Mitjana Empresa, però això no és cap garantia que es distribuiran els crèdits sense cap mena de discriminació.

El Banc de la PMI: un banc com els altres (Foto d'arxiu)

L'alternativa, doncs, és la supressió de situacions de privilegi i donar instruments públics de finançació que vagin dirigits a prestar suport a la petita i mitjana empresa. Al mateix temps, no hem d'oblidar la normativa monetària del Pacte de la Moncloa que fa especial referència a les empreses petites i mitjanes.

Si repassem aquesta normativa hi veiem els següents acords:

Que el crèdit oficial es canalitzarà preferentment cap a l'exportació, agricultura, construcció de vivendes i pesca. També es donarà prioritat a la petita i mitjana empresa. Les Caixes d'Estalvi es dedicaran especialment a aquesta mena d'empreses. Un altre acord és que s'establiran els mecanismes necessaris per garantir una distribució adequada del crèdit bancari entre empreses grans, petites i mitjanes.

No hem de perdre de vista que el crèdit oficial ha de ser una de les principals fonts de finançació de les petites i mitjanes empreses. Vet ací la importància que els òrgans directors dels bancs de crèdit oficial siguin controlats democràticament.

Les Caixes d'Estalvis han de deixar d'ésser les "institucions benèfiques" de les grans empreses, per obrir pas a una veritable política d'ajut als sectors més populars, i canalitzar recursos als petits i mitjans empresaris. Però només uns òrgans de gestió de les Caixes d'Estalvi democràtics garantiran una política adient amb les necessitats socials.

Respecte als mecanismes de control de distribució dels crèdits, va sortir una ordre ministerial de 25/11/77 que completa aquesta normativa. En primer lloc, defineix què entén el Govern per gran empresa ("la que fins el 30 de setembre del 77 hagi tingut un volum superior als 300 milions de pessetes entre crèdits i descomptes bancaris"). En segon lloc, disposa que el Banc d'Espanya haurà d'informar el Ministeri d'Economia sobre l'evolució de la distribució del crèdit entre les grans empreses i les petites i mitjanes. El primer d'aquests informes s'havia d'haver fet abans del 15 de desembre passat i havia d'analitzar la situació al 30 de setembre de 1977. No tenim notícia que aquest informe hagi sigut redactat ni publicat.

Per tant, l'ajut creditici que les petites i mitjanes empreses estan reclamant es començaria a garantir si es complissin els acords monetaris i de crèdit establerts en el Pacte de la Moncloa.

JÚLIA MONTSERRAT

Manca de control de les aigües

Casos de tifus a Mataró

MATARO (Josep Sivilla).— *Si el nom de Mataró s'ha sentit arreu la setmana passada és pel focus de febre tifoide que ha afectat un dels seus barris més populosos: Cerdanyola. Malgrat el resultat negatiu de les anàlisis realitzades, tot fa pensar que el mal estat de l'aigua que abasta la zona sud del barri ha provocat la passa. És molt probable que durant uns dies hi hagués una cloració insuficient i que la companyia d'aigües, alertada pels primers casos de tifus, hagués realitzat una sobrecloració que fes desaparèixer tot indici dels microbis. Fins ara, el nombre de veïns afectats és d'una trentena, la major part dels quals estan hospitalitzats a Barcelona.*

Des del dia 5, data en què es coneixeren els primers casos de malalts de tifus, fins ara, la sanitat a Mataró ha estat atesa quasi només per organismes populars: la "Comissió de Sanitat" local i la "Vocalía de Sanidad de la Asociación de Vecinos de Cerdanyola-Centro". Ambdues entitats, des del començament, han portat el control del brot epidèmic, han analitzat o fet analitzar les aigües, han fet un recompte dels malalts i els han localitzat, i han orientat els veïns per tal de prevenir i evitar noves infeccions. I mentrestant, ¿on eren els responsables dels organismes sanitaris oficials? ¿Què feia el "jefe local de Sanidad"? Ningú no va fer res. Almenys en un primer moment.

La Comissió de Sanitat i la Vocalia esmentades feien comunicats: "Denunciem una vegada més la manca de control de les aigües i dels pous existents a Mataró, així com l'absència d'estudis fiables que provoquen fets com el present." "La febre tifoide és una malaltia infecto-contagiosa, el vehicle de transmissió de la qual són les aigües residuals..." I es demanava, per mitjà dels megàfons que, instal.lats dalt d'un cotxe, es feien sentir pel barri, que els veïns fessin conèixer a la Vocalia de Sanitat —que, per cert, ha crescut molt aquests dies— tots els nous casos que es detectessin. Es deia també que els interessats s'adrecessin als locals de la Vocalia, on s'havia instal.lat un despatx que esdevenia, de fet, el primer centre de salut de barri que coneixem.

Els veïns van fer assemblees i, àdhuc, manifestacions. S'exigia la destitució del "Jefe local de Sanidad". Es reivindicava la municipalització de la companyia "Aguas de la Gatassa" que és la que proveeix aquell sector. Es demanaven centres assistencials al barri i el control, per part de les vocalies de sanitat de les associacions de veïns, no només de la cloració de l'aigua sinó també del seu estat microbiològic. En el fons, era present a l'ànim de tothom la necessitat d'una gran reforma de la sanitat al nostre país, la necessitat del Servei Nacional de Salut.

La "Comissió de Sanitat de Mataró" i la vocalia del barri s'han entrevistat amb el conseller de Sanitat, en Ramon Espasa. Això mateix pensen fer properament els partits polítics de la ciutat que, en un comunicat fet públic el passat dia 12, parlen de "concertar una reunió consultiva amb la Conselleria de Sanitat".

Mataró: assemblees als barris per parlar del tifus (Foto E.Quintana)

CC.OO.
Comissions Obreres de Catalunya
Assemblea General Paper i Arts Gràfiques
Ordre del dia:
- Eleccions Sindicals
- Conveni Col·lectiu
- Varis
29 Gener
diumenge 10'30 matí
Sala d'actes AISSP,
Via Laietana, 16-18
CC.OO. de Paper i Arts Gràfiques
C/. Roselló, 194 - 2º2ª
tel. 253 57 86

(c) Ministerio de Cultura 2005

La vía

La vía europea

La vía europea al

La vía europea al socialismo

E. Berlinguer,
S. Carrillo,
G. Marchais,
A. Cunhal,
N. Ceausescu,
M. Suslov,
G. Matthews
y otros.

De la Conferència de Berlín a la polèmica de "Nous Temps"

Opinions sobre aquest llibre:

Jordi Solé-Tura:
En un moment com l'actual de polèmica viva però sovint deformada, aquest llibre pot ser un instrument fonamental per entendre el veritable fons de la qüestió eurocomunista.

Sergi Vilar:
Aquest llibre és una recerca —i alhora un inici de creació— d'una via democràtica per avançar cap al socialisme. La participació crítica i recreadora dels lectors en aquest procés esdevindrà decisiva per als interessos col.lectius.

EDICIONES PENINSULA

Provenza, 278
Tel. 216 00 62
BARCELONA-8

S'ha celebrat, convocada per la Joventut Comunista de Catalunya, la Segona Conferència de la Joventut Rural, que ha abordat la crisi que pateix el moviment juvenil al camp. Sobre aquest tema, TREBALL ha demanat una col.laboració a Joan Cavallé, membre del Comitè Executiu de la JCC i de la Unió de Pagesos.

De l'espontaneisme a l'organització

El moviment juvenil al camp: la necessitat d'un programa propi

Fins ara, i durant tota l'etapa franquista, el moviment de joventut rural havia estat un moviment espontani, intermitent, sense una continuïtat però amb unes característiques pròpies. Era un moviment que sorgia dels centres de confluència de la joventut i, molt específicament, dels centres culturals i recreatius.

Un moviment amb una gran influència de les idees del catolicisme progressista i del nacionalisme català. Un moviment que basava les seves activitats en qüestions molt concretes com eren una trobada, un festival de folk, un aplec, l'edició d'una revista, etc. Un moviment que assumia, alhora, la problemàtica local i comarcal, fonamentalment en allò que es referia a reivindicacions de la pagesia o contra els desequilibris ecològics. Per últim, era un moviment localitzat a nivell de pobles, però que acostumava cercar sistemes de relació comarcals, bé mitjançant coordinadores, bé amb una revista o a través de les activitats que es portaven a terme (setmanes de joventut, acampades comarcals, etc.).

Aquest moviment entra en crisi en el moment en què la situació general del nostre país porta a una major politització de la joventut. Molts líders rurals es cremen i s'aparten de la tasca que realitzaven o marxen cap a ciutat. Alguns moviments locals s'enfronten amb els estaments oficials, i s'esdevé un procés de radicalització que els abocarà a la pràctica desaparició. Per últim, els moviments, entitats i líders que resten centren la seva activitat en el treball polític. Així es produeix un buit evident que, avui, encara resta per omplir.

El problema ara és el següent: ¿Qui podrà responsabilitzar-se del moviment de la joventut rural? ¿Quin caràcter ha de tenir?

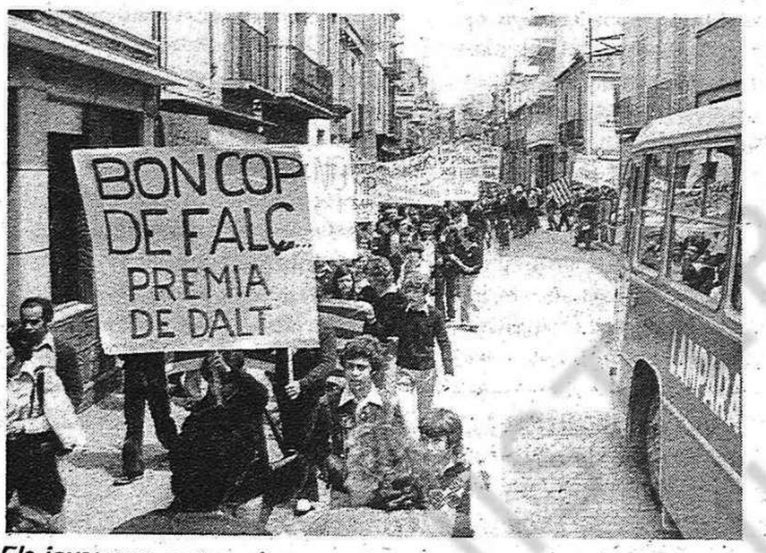

Els joves que resten al camp són els més decidits impulsors de les lluites pageses (Foto d'arxiu)

Començant per la darrera d'aquestes preguntes, el caràcter del nou moviment de la joventut rural ha de ser seguidor del que hi hagué durant la seva etapa antifranquista. Però avui ha d'incorporar nous elements que no podem oblidar. En primer lloc, ha d'assumir la problemàtica laboral. Si fins ara havia estat un moviment de caràcter recreatiu que, com a complement, assumia alguns problemes de la pagesia, ara cal que el component laboral tingui personalitat pròpia, sense que això no vulgui dir que hagi de ser només un moviment de lluita.

En segon lloc, ha de passar a ser un moviment alternatiu amb unes reivindicacions molt clares, molt concretes i ben assumides. I no tan sols reivindicacions a l'entorn dels problemes comarcals, sinó reivindicacions de tota la joventut rural: el fons de terres de l'Estat, la formació professional agrària, la planificació dels equipaments culturals, recreatius i esportius, etc. **El moviment de la joventut rural ha de tenir programa propi.** Per últim, el nou moviment de la joventut rural no pot ser intermitent. La seva supervivència depèn de la seva continuïtat i això només ho aconseguirem si partim d'un moviment organitzat.

El camp: cada cop menys joves.

I aquí ens enfrontem amb la primera i fonamental qüestió que plantejàvem. ¿Qui es pot responsabilitzar d'aquesta tasca organitzativa i dinamitzadora? En primer lloc, no hi ha dubte, l'ampli corrent progressista de signe cristià i nacionalista que està organitzat embrionàriament i que ha estat despenjat aquests darrers mesos. En segon lloc, la Unió de Pagesos, en la qual militen bona part de joves pagesos, per bé que actualment no porten una tasca en l'àmbit específicament juvenil sinó que participen en les tasques de direcció del moviement camperol. Per últim, les organitzacions polítiques (el paper de les quals és fonamentalment dinamitzador) i, molt especialment, la Joventut Comunista de Catalunya com a única organització política juvenil amb una certa incidència a la ruralia.

El moviment de la joventut rural és vital tant per al moviment juvenil en general com per al moviment pagès. I això, tant pels problemes específics dels joves del camp com per l'aportació decisiva que aquests joves poden fer a la superació de la secular marginació de les nostres comarques.

NOVES SUSPENSIONS DE PAGAMENTS

Bages: La crisi toca fons

BAGES (Manuel Luís).— La situació en aquesta comarca, pel que fa a l'enorme crisi que, des de finals d'estiu, pateix el sector tèxtil, continua esclatant. No es resolen els problemes de l'empresa "Hilados y Tintes Soler", de Sant Vicenç de Castellet, amb 700 treballadors afectats, i ara cal afegir-hi la "Bartra", que ha presentat suspensió de pagaments. A Manresa tenim també afectada la "Bertran i Serra", amb més de 600 treballadors. Les factories de "Gallifa", de Sant Joan de Torroella, tanquen les portes; això contrasta amb la factoria de la mateixa empresa a Cardona que, després de la gran mobilització i vaga general, no tanca ni acomiada ningú.

Ara, ens cal afegir un nou focus d'aquesta crisi a la població de Navàs, a l'empresa de "Gèneres de Punt del Bages". El conflicte ha sorgit arran d'uns acomiadaments —que no són els primers i encara sembla que n'hi pot haver més—, entre ells el d'una dona casada de poc i el d'una altra embarassada. Els treballadors estan en vaga legal indefinida. El comitè de vaga i representants de les centrals sindicals han anat a la Delegació de Treball per comprovar els tràmits de la vaga, sol.licitada legalment. Cap representant de l'empresa no hi va aparèixer. Els treballadors demanen que, en cas que l'empresa no vulgui accedir a una nova negociació, que l'esmentada Delegació citi formalment els treballadors i l'empresa. A més a més, córre el rumor que si persisteix l'actitud de la gerència, es prendrà una acció de força, no definida encara, per tal de fer més pressió. Funciona un servei de vigilància dels treballadors, amb vistes a la possibilitat que l'empresa ordeni desmantellar la fàbrica o treure dues màquines que, sense que això es pugui confirmar, es diu que estan a punt de ser retirades des de fa una setmana.

AMB ABSOLUTA IMPUNITAT

Lleida: "Pacucho", noves agressions

LLEIDA (Magda Ballester).— A les deu de la nit de dimecres, dia 16, els feixistes —concretament Francisco Fernàndez Paredes, "Pacucho", i Carlos Plen, vinculats al grup armat de Miguel Gòmez Benet— trencaren la normalitat ciutadana agredint els militants del PSUC Josep Maria Bravo i Eliseu Aja; posteriorment, entre la una i les quatre de la matinada, dos coctels "molotov" explotaven en el xalet de la família Palau i en la seu social del PSC-Reagrupament i la senyera que presidia el balcó propietat del PSC-Congrés era arrencada. Els atemptats tenien dues coincidències en el temps: el renaixement de la violència a Catalunya —violència aturada durant les manifestacions ultres efectuades després de l'atemptat a "El Papus"— i el retorn a Lleida d'en Gómez Benet.

L'endemà d'aquests darrers fets, els partits polítics (UCD, CDC, PSC-R, PSC-C, PSP, PSUC, FNC i PTE) signaven un comunicat dirigit a l'opinió pública afirmant **"aquestes conductes són orientades envers el trencament de la confiança en el procés democràtic que estem consolidant i que es fonamentarà en les eleccions municipals d'urgent convocatòria (...) Exigim de les autoritats competents, molt especialment del Governador Civil, que assumeixi la seva responsabilitat i que siguin adoptades el tipus de mesures necessàries, urgents i efectives, perquè els promotors i autors dels fets esmentats siguin sotmesos a un tribunal ordinari".** Representants dels partits polítics foren rebuts, aquell mateix dia, pel Governador Ramon Soldevila, el qual assegurà que ja havien estat adoptades les mesures per acabar amb aquestes actuacions desestabilitzadores; eren les onze de la nit quan finalitzà l'entrevista, però "Pacucho" i Plen continuaven gaudint lliurement de la seva impunitat en els bars lleidatans.

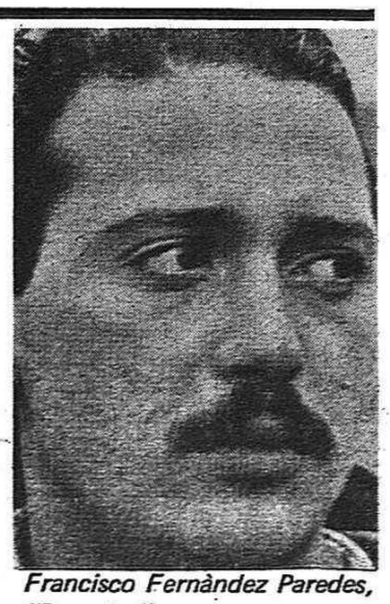
Francisco Fernàndez Paredes, "Pacucho"

PROGRAMA DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA IV CONGRÉS

PSUC

Ja han sortit les edicions catalana i castellana del Programa del Partit Socialista Unificat de Catalunya, aprovat al IV Congrés. El programa està dividit en tres grans capítols: El socialisme en la democràcia, la nacionalitat catalana i la lluita pel socialisme, i la construcció del socialisme a Catalunya. El seu preu de venda és de 80 pessetes.

(c) Ministerio de Cultura 2005

Declaració del Comitè Executiu

Mobilitzar l'opinió per una Constitució oberta

Reunit per fer un examen general de la situació política, i preparar la propera reunió del Comitè Central, el Comitè Executiu del PSUC ha valorat especialment l'abast general i les tasques concretes del Partit davant la convocatòria d'eleccions sindicals i les properes eleccions municipals i ha acordat subratllar públicament la gran importància del debat polític sobre l'avantprojecte de Constitució.

El Comitè Executiu ha considerat globalment aquest projecte com a positiu i l'ha valorat com un pas important en la marxa cap a la consolidació de la democràcia.

Especialment positius són els títols I i II, relatius als principis generals i als drets i deures fonamentals. Malgrat algunes limitacions serioses —com les que afecten el dret de vaga, el dret de sindicació, les relacions dins l'empresa, l'ensenyament, el divorci i la no abolició de la pena de mort— aquesta part del projecte de Constitució consagra una sèrie de principis democràtics i de llibertats.

Una importància fonamental té, igualment, el títol dedicat a la regulació de les autonomies. Malgrat les limitacions que també conté, entre les quals el dret de veto del govern sobre les decisions dels organismes autonòmics, aquest títol permet que en el termini d'uns anys totes les nacionalitats i regions d'Espanya puguin estar organitzades dins un sistema general d'autonomies i d'autogovern. En aquest marc solidari Catalunya podrà trobar la plenitud de la seva autonomia i construir un sistema parlamentari democràtic que doni resposta a l'exigència popular de llibertat i d'autogovern.

Però, alhora, el Comitè Executiu considera que el text constitucional conté una sèrie d'importants limitacions que poden constituir obstacles molt seriosos per a la mateixa consolidació de la democràcia.

A part les limitacions ja esmentades, cal considerar com a negativa la facultat atorgada al Rei de nomenar el candidat a president del Govern. També valora negativament la regulació de les relacions entre el govern i les Corts, per tal com aquesta regulació assegura el predomini del govern i redueix el paper del Parlament, és a dir, de l'òrgan que millor expressa el veredicte del sufragi universal.

La discussió i l'aprovació de la Constitució seran el centre d'una gran batalla política en la qual s'expressaran interessos de classe molt diversos. L'interès dels treballadors i de totes les classes populars és consolidar els aspectes positius del projecte constitucional i lluitar per resoldre favorablement, en sentit democràtic, els més negatius.

La batalla per una Constitució oberta i democràtica no es lliurarà únicament a les Corts. Cal crear un vast moviment d'opinió i impulsar una mobilització de masses per tal d'inclinar la correlació de forces en sentit favorable a la causa de la democràcia.

El Comitè Executiu crida totes les organitzacions del partit a organitzar reunions d'explicació i discussió a les fàbriques, als barris, als centres d'ensenyament, a tots els llocs de vida i de treball de les ciutats i del camp per tal de fer del debat sobre la Constitució un gran combat polític per la democràcia.

Crida també a enfortir a tot arreu i a tots els nivells les relacions amb les altres forces democràtiques per

Constitució: la batalla, no solament a les Corts

tal d'arribar a la màxima unitat possible en aquesta lluita per una Constitució democràtica.

En aquest sentit, el Comitè Executiu valora positivament la iniciativa unitària dels parlamentaris senyors Andreu i Abelló i Benet i es declara disposat a participar en una acció conjunta dels parlamentaris de Catalunya per tal d'assegurar una Constitució plenament favorable a la causa de l'autonomia i la llibertat de Catalunya.

Barcelona, 14 de gener de 1978

De l'11 al 19 de febrer

III Conferència de Barcelona

El Comitè de Barcelona del PSUC ha convocat la tercera Conferència de l'organització per als dies compresos entre l'11 i el 19 de febrer, ambdós inclusivament.

La sessió inaugural tindrà lloc el dia 11 a la tarda i les dues sessions de clausura ocuparan el matí i la tarda dels dies 18 i 19. Els altres dies es dedicaran al treball específic de les delegacions i de les comissions de la Conferència.

La Conferència debatrà un "Informe sobre la siutació política" i un "Informe sobre formes de treball i d'organització del PSUC a Barcelona" i procedirà a elegir el Comitè de Barcelona.

Les organitzacions elegiran els seus delegats a partir de la discussió en sessions plenàries de l'informe sobre les formes de treball, del contingut del qual, com també de la proposta de reglament, en tenen coneixement un mes abans de la Conferència.

L'informe sobre la situació política és donarà als delegats en iniciar-se la sessió inaugural.

Els delegats —un per cada vint-i-cinc afiliats— seran elegits democràticament per les agrupacions i seccions als plens de les respectives organitzacions.

El conjunt de delegats de cada Federació constituirà una delegació regular per als fins interns de la Conferència i elegirà del seu si un president, un secretari i un representant per formar part de la Mesa de la Conferència.

Tribuna

Les eleccions municipals

Com vàrem prometre la setmana passada, i per tal de contribuir al debat sobre la relació entre moviment obrer i moviment popular, publiquem un article sobre aquest tema de Ricard Boix, membre del Comitè Central del PSUC, que juga un paper rellevant en el moviment popular. Tal com dèiem al número anterior, la "tribuna" del nostre periòdic és oberta a la polèmica i esperem col.laboracions.

Durant els anys de dictadura, el moviment obrer (ens referim al moviment sindical, ja que és clara la presència dels treballadors en la majoria dels diferents moviments i organitzacions de masses que englobem en el concepte de "moviment popular i ciutadà") ha vist limitat al centre de treball el seu camp d'intervenció, i solament ha confluït amb altres moviments de masses al voltant de la lluita democràtica i antifranquista, o en moments puntuals de grans lluites obreres i de mobilitzacions a l'entorn del cost de la vida.

Els darrers anys, amb el pes creixent en la societat dels problemes urbanístics i territorials, de les formes de consum col.lectiu, de les agressions a les condicions de vida... i amb el sorgiment del moviment popular i ciutadà es varen establir, però, formes de relació més continuada, amb una estreta correlació entre lluites obreres i populars a les comarques industrials —Vallès Occidental i Baix Llobregat, fonamentalment— i el desenvolupament de la solidaritat en un sentit o altre.

Les associacions de veïns varen ser un gran ajut per al moviment obrer organitzat, des de la seva creació: locals de reunió, assessories laborals, connexió de treballadors amb Comissions Obreres, preparació de les eleccions sindicals, solidaritat cada cop més pública amb les lluites obreres, etc.; però és veritat que per les difícils condicions en què treballava el moviment obrer, s'establiren un tipus de relacions que, vistes des de la perspectiva del moviment popular, apareixien molts cops com estrictament instrumentalitzadores, al mateix temps que des d'algunes "vocalies laborals" d'associacions de veïns començava a practicar-se un cert substituisme respecte a les centrals sindicals.

Avui, en la nova situació política, amb la legalització i desenvolupament de les centrals sindicals, cal que aquestes assumeixin la part de protagonisme que els correspon en les qüestions urbanes i territorials i en l'activitat municipal.

Malgrat una preocupació creixent (documents de CCOO de la Construcció sobre la necessària inversió pública en equipaments col.lectius, intervenció de les centrals en la concessió de llicències de construcció a Barcelona, participació en la definició de programes d'urgència o plans anti-crisi, presència d'algunes reivindicacions "urbanes" en els programes per les eleccions sindicals, etc.) crec que segueix sent vàlida la reflexió feta pel nostre Comitè Central el 31 de juliol darrer: "(...) cal constatar que el moviment obrer sindical, amb algunes excepcions, no s'ha posat al davant de les reivindicacions extralaborals (transports, escoles, vivenda, sanitat...), de les lluites de tipus territorials que comencen a ser molt importants a Catalunya (centrals nuclears, eixos de comunicació, contaminació i medi ambient general, etc.) excepte per allò que fa referència a preus i a llocs de treball. Creiem que és important fer tot el possible per ajudar que les centrals sindicals, sobretot Comissions Obreres, assumeixin pràcticament les reivindicacions i lluites que fan referència al que s'anomena "salari indirecte", i participin activament en totes les qüestions municipals i territorials. Les centrals sindicals, creiem que han de multiplicar la seva presència ciutadana."

Les eleccions municipals es presenten com una ocasió immillorable perquè el moviment obrer assumeixi aquestes qüestions, i no sols perquè les agrupacions d'empresa del PSUC sàpiguen portar i discutir les propostes comunistes dins de cada centre de treball o perquè, davant aquestes eleccions, esdevé evident que els ajuntaments no són un tema d'especialistes en moviment popular sinó una responsabilitat de tot el partit, començant pels comitès de direcció, sinó perquè les centrals sindicals, CCOO especialment, han de saber plantejar davant els treballadors els problemes existents a cada ciutat o barri, expressar les reivindicacions obreres en aquest terreny i exigir el pronunciament al respecte per part dels partits polítics. Això és especialment necessari als barris industrials de les grans ciutats, on més difícil és la incidència del moviment obrer fora de l'empresa a causa de la dispersió residència-indústria, i cal fer-ho a través de les formes de coordinació zonal o territorial de CCOO i de la influència social de les grans empreses. És així com podrà adquirir sentit una recomanació de vot pels partits obrers i com podrem assentar les bases per a una **intervenció i una exigència creixent del moviment obrer en el govern de les ciutats**, que els comunistes elegits hauran de saber recollir amb força.

Al mateix temps, cal desenvolupar sobre noves bases la coordinació i les mobilitzacions conjuntes —moviment obrer i moviment popular— sobre la consolidació, construcció i aprofundiment de la democràcia, sobre lluites concretes (per exemple: contra l'increment desmesurat de lloguers, pel control dels preus, en suport de les reivindicacions de sectors socials —jubilats, disminuïts físics...—, gratuïtat de l'ensenyament...) i en la caracterització antimonopolista de les reivindicacions generals i de les opcions alternatives que caldrà potenciar en el proper període (per exemple: necessària configuració d'un sector públic fort en el camp de la promoció i construcció de vivendes, prioritat del transport públic sobre el privat, definició d'inversions prioritàries per part dels nous ajuntaments, etc.).

RICARD BOIX

BUTLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ:

treball
Òrgan central del PSUC
Vallespir, 171 - Barcelona, 14

Nom i cognoms. . . . . .

Adreça..... Població. . . . . .

Desitjo subscriure'm a TREBALL per un any (Espanya: 750 ptes. Estranger: 100 ff) que pagaré mitjançant:

☐ Gir postal o telegràfic a nom d'Anna Segura. Vallespir,171.Barcelona 14

☐ Taló nominatiu a TREBALL

☐ Domiciliació bancària (en aquest cas ompliu la part de sota i envieu-nos-la també)

Data:

Signatura:

BUTLLETÍ DE DOMICILIACIÓ BANCÀRIA:

Senyor director del Banc o Caixa:. . . . . .

Agència.....Població . . . . . .

Senyors: els agrairé, que amb càrrec al meu compte/llibreta número....., atenguin el rebut que anualment els presentarà TREBALL per pagar la meva subscripció a aquest periòdic.

Atentament.

Nom i cognoms. . . . . .
Adreça . . . . . .
Població . . . . . .

(c) Ministerio de Cultura 2005

Entrevista amb un dels seus organitzadors

L'Escola de Nadal: "formació de formadors del PSUC"

Del dia 27 al 31 del mes de desembre —tal com ja va recollir TREBALL— se celebrà a Barcelona el primer curset de l'escola de Nadal del PSUC. Sobre aquesta escola, hem entrevistat Lluís Argemí, un dels membres de la Comissió de Formació.

—¿Quin és l'origen d'aquesta idea?

—L'encàrrec que la comissió va rebre per iniciar l'organització de l'escola de quadres del partit. Però, al mateix temps, es presentava a la majoria de les organtzacions un problema important: el creixement massiu que tingué el partit amb la legalització, la campanya electoral i les seves conseqüències. Aquest fet exigia un gran esforç en les tasques de formació, però en aquest cas, de militants. Això ho havíem comprovat a la comissió en una sèrie de trobades amb els responsables de formació de les diferents organitzacions, i ens va donar la idea d'un primer curset de l'escola dedicat especialment als quadres i responsables de formació.

—¿Com es va muntar l'escola?

—Amb la idea que tenfem, el que calia era un curset de "formació de formadors". Dit d'una altra manera, el que calia era donar especial importància als aspectes didàctics, tant o més que als continguts. Per exemple, més que ensenyar política o economia, es tractava d'ensenyar la forma d'ensenyar política o economia. Al mateix temps, s'havia de donar una informació complementària de tipus bibliografia, material didàctic, mètodes, etc. I en darrer punt, es tractava de continuar els contactes ja iniciats amb els responsables de formació, amb intercanvi d'experiències per anar arrelant un equip de responsables de formació amb el qual l'aspecte de formació de militants anés passant a cada organització i es comencés la creació de l'escola de quadres del partit.

—¿Quines activitats hi hagué a l'escola?

—Les activitats van ésser de tres tipus: en primer lloc les "teòriques", amb les característiques de què he parlat abans, o sigui emfasitzant els aspectes didàctics. En segon lloc, les activitats directament relacionades amb mètodes didàctics. I en tercer lloc, les sessions dedicades a explicar els diferents aspectes de la política del partit.

Les didàctiques incloïen els mètodes audiovisuals, la presentació del videocassette del congrés i, molt especialment, la visita a l'exposició de la Fundació Miró. En aquesta visita es presentà l'exposició tant en l'aprofitament del contingut, com en l'aspecte més material, com un exemple d'exposició que es pot muntar amb mitjans reduïts. També dins de les activitats didàctiques hem d'incloure una sessió específica de metodologia de la formació, a la qual donem especial importància, ja que a l'hora de seguir en el camí de pesar i discutir les diferents experiències, suposa un pas més en l'arrelament de l'equip de formadors de què he parlat.

—A nivell organitzatiu, ¿com es va fer l'escola?

—La convocatòria anava dirigida als responsables de formació i altres militants interessats en aquestes tasques. Però sempre que vinguessin per encàrrec de la seva organització, de manera que ells es responsabilitzessin enfront d'ella. Al mateix temps, pretenfem que els assistents fossin alliberats de tota activitat política durant el curset. I això per dues raons: en primer lloc, perquè les activitats de formació són prou importants per dedicar-s'hi "full time". I en segon lloc, perquè és tot el partit que ha de responsabilitzar-se de la importància que tenen. Per això, les diferents organitzacions havien de pagar la matrícula del curset, i no pas els mateixos assistents.

Els assistents foren una cinquantena, de Barcelona, Vallès, Bages, Lleida, Tarragona, etc. La seva participació, tant en els debats que seguiren a les discussions com en les sessions dedicades a mètode, fou prou important.

—¿Com valoreu l'escola?

—Podríem dir que la valoració ens la donaran les activitats que surtin d'aquest curset. Segurament, el fruit més important serà que, tal com digué Quim Sempere al Congrés, "cal que comencin a tots nivells les activitats de formació." Y aquestes activitats poden servir no tan sols per formar militants, sinó perquè el partit es converteixi en un vertader educador de masses, de manera que les activitats de formació siguin obertes i serveixin alhora per defensar la nostra política.

ASSEMBLEA DE 800 QUADRES

El "Guti", al Vallès

Al Casal de Cerdanyola, amb assistència de vuit-cents militants, es va celebrar una reunió del secretari general del PSUC amb els quadres del partit al Vallès Occidental. Formaven la mesa: Gutiérrez Díaz, Josep Serradell, Celestí Sànchez (secretari comarcal), Francesc Trives i Fèlix Ferré.

Va intervenir en primer lloc Celestí Sànchez, que va considerar que les eleccions sindicals són, en aquest moment, l'eix central de la política del partit i va assenyalar que la tasca primordial és donar suport a les candidatures de Comissions Obreres.

Gutiérrez Díaz, que va passar revista a la situació política, va assenyalar, com un objectiu prioritari, la consolidació de la democràcia i sortir de la crisi, dins d'una política de concentració. Després de referir-se als atacs contra els comunistes i afirmar que "ni la calúmnia ni les mitges veritats no ens apartaran dels nostres objectius", va tocar qüestions de política internacional. Va qualificar de preocupant la situació de l'esquerra a França i va parlar també de la ingerència de Carter en els assumptes polítics d'Europa.

Les eleccions sindicals, les municipals i la professionalització de les forces armades foren temes també de la intervenció d'Antoni Gutiérrez, que va dedicar molta atenció a la Constitució. Va dir que cal que sigui democràtica i oberta. "No es tracta —va assenyalar el secretari general del PSUC— de fer una Constitució a gust d'UCD o del món de les finances." El Rei ha d'estar al marge de les tasques de govern i el centre de la vida política ha de ser el Parlament. Després, parlant de l'aplicació dels pactes de la Moncloa, va dir que cal la mobilització, però que aquesta "requereix una atenció especial. No s'ha de caure en mobilitzacions per dalt, sinó que han de tenir una organització, un contingut i una base d'aliances que s'adigui amb la situació actual i que ens permeti avançar i assolir victòries, encara que siguin parcials". (CORRESPONSAL)

A la foto de Castaño, un moment de l'acte

AJUNTAMENT DE BARCELONA

El vinent 21 DE GENER s'acaba el termini per fer rectificacions al Padró, base del

CENS ELECTORAL

Barceloni: Si us trobeu en qualsevol cas d'aquests:
- No figurar a les llistes electorals del darrer 15 de juny.
- Haver vingut a residir a Barcelona durant l'any 1977.
- Haver canviat de domicili durant l'any 1977.
- Haver complert 17, 18, 19 o 20 anys durant 1977.

Acudiu per a comprovar i, si hi ha lloc, regularitzar llur situació padronal, a qualsevol de les següents Oficines municipals:

- JUNTA MUNICIPAL DEL DISTRICTE I: Avda. Portal de l'Angel, 8 i 10.
- JUNTA MUNICIPAL DEL DISTRICTE VII: Creu Coberta, 104
- JUNTA MUNICIPAL DEL DISTRICTE VIII: Plaça de Rius i Taulet, 2
- JUNTA MUNICIPAL DEL DISTRICTE X: Plaça de Valentí Almirall, s/n

HORARI: De 9 del matí a 8 del vespre, excepte festius.

DOCUMENTACIO NECESSARIA:
- ALTES AL PADRO: Baixa del Municipi de procedència, contracte d'arrendament o d'adquisició de l'habitacle, i Document Nacional d'Identitat.
- INCLUSIO DE LES PERSONES QUE PORTIN DOS ANYS, COM A MINIM, DE RESIDENCIA A BARCELONA I QUE NO ESTIGUIN EMPADRONADES: Certificat de l'Alcalde de Barri acreditatiu de l'esmentada circumstància i legalitzat per la Junta Municipal del Districte corresponent, contracte d'arrendament o d'adquisició de l'habitacle i Document Nacional d'Identitat.
- CANVIS DE DOMICILI: Contracte d'arrendament o d'adquisicio de l'habitacle, i Document Nacional d'Identitat.

ADVERTIMENT: Només produiran efecte al Cens Electoral les variacions esdevingudes fins al 31 de desembre de 1977.

Carnets al Besòs

En un bar del barri del Besòs de Barcelona, es va celebrar dissabte, dia 14, un dels primers actes per donar el nou carnet del partit. En presència de dos-cents militants i simpatitzants, Gregori López Raimundo, president del PSUC, va valorar la significació de l'acte, destacant-ne la importància en la perspectiva d'un partit comunista de masses. Gairebé la totalitat dels assistents van prendre el nou carnet. L'acte va acabar amb l'actuació d'un grup de flamenc. Nombrosos actes d'aquestes característiques s'han organitzat per les diferents agrupacions del PSUC arreu de Catalunya en el marc de la campanya pel canvi de carnet. Una campanya concebuda com una operació política d'enfortiment polític i organitzatiu del PSUC. (Fotos Civit)

Després de l'Escola de Nadal

Educació política i dinamització cultural

L'Escola de Nadal ens ha aportat moltes experiències dignes de consideració. Deixant de banda la seva possible eficàcia per començar a consolidar un primer equip de responsables de formació del PSUC, ha permès constatar l'existència d'una autèntica fam d'educació teòrica i política. La gent té una necessitat aguda de conèixer, de saber, de comprendre el món on viu i les raons per transformar-lo, que molts militants només perceben confusament quan ingressen al partit o s'incorporen a la lluita. Una preocupació de tots els comunistes responsables hauria de ser l'estímul d'aquesta curiositat intel.lectual que tanta volada ha pres en acabar-se la dictadura —i que posa de manifest fins a quin punt el franquisme era una llosa espiritual—. Mentre aquesta curiositat intel.lectual es mantingui viva, podem ser optimistes. Però cal satisfer-la, i satisfer-la eficaçment si no volem que desaparegui.

En el curs de les discussions de l'Escola de Nadal va aparèixer la preocupació per endegar activitats formatives susceptibles de satisfer adequadament aquesta demanda. És difícil trobar fórmules plenament satisfactòries, i cal que tothom desplegui uns grans esforços imaginatius per trobar-les.

Algunes directrius semblen, però, clares. Una és combinar formes múltiples d'activitat: seminaris, cursets intensius, conferències obertes, activitats culturals vàries. Es tracta de fer un catàleg de les necessitats, que són variades, i crear instruments per satisfer-les. Una altra és vincular les explicacions polítiques i teòriques amb el món concret en què es mouen els militants: el món del treball, del barri, de la vida quotidiana, de les relacions personals, de la història del país, de l'economia i de la política tal com són viscudes.

Una altra, la de fer participar els assistents, evitant les "pallisses" discursives; procurar que tothom prengui la paraula, parli, s'expliqui, pregunti.

Si hi ha la participació de tothom és més fàcil resoldre la incomunicació que sovint s'estableix entre un conferenciant o professor i el seu públic, i més ràpidament es troba el tipus de preocupacions, de nivell de coneixements i de llenguatge que permet una òptima comunicació. Voldria també destacar un aspecte que va aparèixer amb força: la idea que no hi pot haver una tasca eficaç de formació teòrico-política si no va lligada a un plantejament que podríem anomenar "cultural". Sortim del franquisme amb una herència cultural catastròfica. Quantitats enormes de persones —particularment entre les classes populars— ignoren elements bàsics d'una cultura general moderna. Les nostres escoles, les nostres activitats educatives, haurien de tenir molt en compte aquest punt de partida i haurien d'impulsar tota mena d'iniciatives culturals, encara que no estiguin directament lligades a la política. La projecció d'una pel.lícula, un festival de cançó, una conferència d'història poden ser activitats més atractives per a segons qui que no una conferència sobre la política del partit, i poden ser un primer vincle amb l'organització sense oblidar que com més consistència cultural tinguin els militants i simpatitzants comunistes, com més coneixements i informació posseeixin, com més hàbit tinguin de parlar i discutir en grup, millor podran comprendre allò que són i allò que fan, i millor podran explicar als altres el sentit i les vies del nostre combat comunista.

Per això, cal empènyer una autèntica **dinamització cultural**. Cal fer que els locals del partit, els centres socials, les associacions de veïns, etc., siguin focus de vida cultural. Si som capaços de dur endavant aquest objectiu oferirem al nostre poble una alternativa cultural —que avui ningú no ofereix— a un sistema que, a part de la televisió, no ofereix a la població adulta pràcticacament cap mitjà de vida cultural. Aquesta alternativa cultural va íntimament lligada a l'impuls de la vida associativa, de la recomposició del sentit de comunitat en una societat poderosament incitada a la disgregació individualista. Els locals de tota mena on es pugui reunir la gent per parlar o per activitats culturals de tot tipus, la formació de biblioteques, les excursions, la creació d'equips de futbol, de grups corals o sardanístics, etc., són alguns exemples del que es pot fer. Aconseguir arrencar la gent de la seva closca familiar-individualista, aconseguir que es reuneixi, parli, discuteixi, s'organitzi i visqui col.lectivament és avui un pas civilitzador de primera magnitud i forma part essencial del projecte socialista.

Caldrà, repeteixo, fer un gran esforç imaginatiu per trobar fórmules que permetin un avenç en el terreny de la formació teòrico-política i de la promoció cultural. Convindria multiplicar els vincles entre els intel.lectuals comunistes i progressistes i les masses populars, a fi d'estar en condicions d'impulsar totes aquestes activitats. Si els comunistes i altres persones d'esquerra no treballem enèrgicament en aquest sentit, és difícil que puguem contrarestar l'enorme pes ideològic del sistema sobre els cervells.

JOAQUIM SEMPERE

(c) Ministerio de Cultura 2005

A Barcelona

Presència de Brecht

Aquests dies ens trobem amb la presència de Bertolt Brecht a dos escenaris de Barcelona. Concretament, a la Sala Villarroel (**Schweyk en la segunda guerra mudial,** *muntatge col.lectiu del grup Tábano) i al Saló Diana (***Aula-Brecht,** *proposta de Carles Grau i Feliu Formosa). Si hi afegim que fa unes setmanes fou presentat a la Llibreria Documenta l'apassionant llibre* **Diario de Trabajo,** *de Brecht, d'Ediciones Nueva Visión, podrem confirmar aquesta actual presència del dramaturg alemany entre nosaltres. Una presència objectivament sempre interessant i que en aquesta ocasió, endemés, té un valor indubtable a partir de la circumstancial complementació que hi ha entre cadascuna d'aquestes tres presències brechtianes.*

Durant força temps, la considerada ortodòxia brechtiana va imposar entre nosaltres —dins d'un procés teatral constantment vigilat i censurat pel franquisme —una manera de fer Brecht que va fer créixer, a cada nova proposta teatral, el complex del **Brecht avorrit.** La solemnitat, el missatge i el fals respecte, al capdavall, justificaven la major part dels muntatges ensopits i literalment avorrits proposats a partir dels seus textos. Jo diria que aquesta rèmora s'està superant, tot i que, de fet, les dificultats inherents a tots els textos de Brecht sempre hi són presents i constitueixen obertament un suggestiu repte a qualsevol intent de muntatge. La complexitat de la vasta i variada obra brechtiana vindria d'alguna manera presentada per les tres mostres que són objecte d'aquest comentari.

A la Sala Villarroel, la gent de Tàbano, sense buscar cap muntatge típicament espectacular, proposen un **Schweyk en la segunda guerra mundial** força acceptable, en el qual la sàtira i l'humor determinen una funció divertida, sobretot a la segona meitat. La lectura del **Diario de trabajo,** de Brecht, que comprèn les anotacions fetes de 1939 a 1945 i, per tant, tot el temps d'exili, esdevé un suport essencial per comprendre l'obra de l'alemany. La constant relació entre la cosa política i l'artística està subjacent en la continuïtat de l'aportació teòrica i pràctica de Brecht, la fonda reflexió del qual pel que fa al capteniment de l'home i a la necessitat de transformar la societat a partir de transformar l'home, està sempre en un destacat primer terme. Finalment, **Aula-Brecht** (estrenada a Terrassa, representada a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada, i a una colla de localitats catalanes abans d'instal.lar-se al Saló Diana) esdevindria una síntesi de Brecht, un apropament a la seva obra i a la seva atmosfera i, sobretot, a la seva manera de veure el món i el capteniment de l'individu. En la intimitat, formalment buscada, d'aquesta aula sobre Brecht —a l'escenari, una taula, una cadira, guix, un esborrador, una pissarra i el professor-actor— s'hi conjuguen esplèndidament l'eficàcia amb la comunicació com unes vies segures per aconseguir la funcionalitat d'un treball que busca, sobretot, donar una visió sobre la condició humana tal com la reflexiona Bertolt Brecht.

Segurament que la mateixa amplitud de l'obra brechtiana té aspectes, fins i tot fonamentals, que s'escapen dels que tracten aquestes tres propostes que ara comentem. Però possiblement l'aspecte de la dificultat de captenir-se —que és present a les seves obres actualmemt verticalitzades a Barcelona— sigui una de les grans constants de l'aportació de Brecht. El personatge del soldat Schweyk és típic del teatre d'aquest autor (i té un perfecte paral.lelisme amb el Galy Gay d'**Un home és un home**) i ofereix una colla de reflexions de clar contingut social. Com diu el propi Brecht, Schweyk **accepta de bona fe l'ordre establert —tan destructiu per a ell— en la mesura que accepta un principi d'ordre, fins i tot d'un ordre nacional, que només li arriba com a opressió.** La lliçó és aquí: Schweyk sempre diu que "sí" com una manera de fugir de seguida d'una amenaça concreta; però no s'adona que cada "sí" seu és una passa que el mena a una nova renúncia, a un perill més gran. La reflexió de Brecht parteix d'aquí. Les seves connotacions socials i polítiques, també.

PÉREZ DE OLAGUER

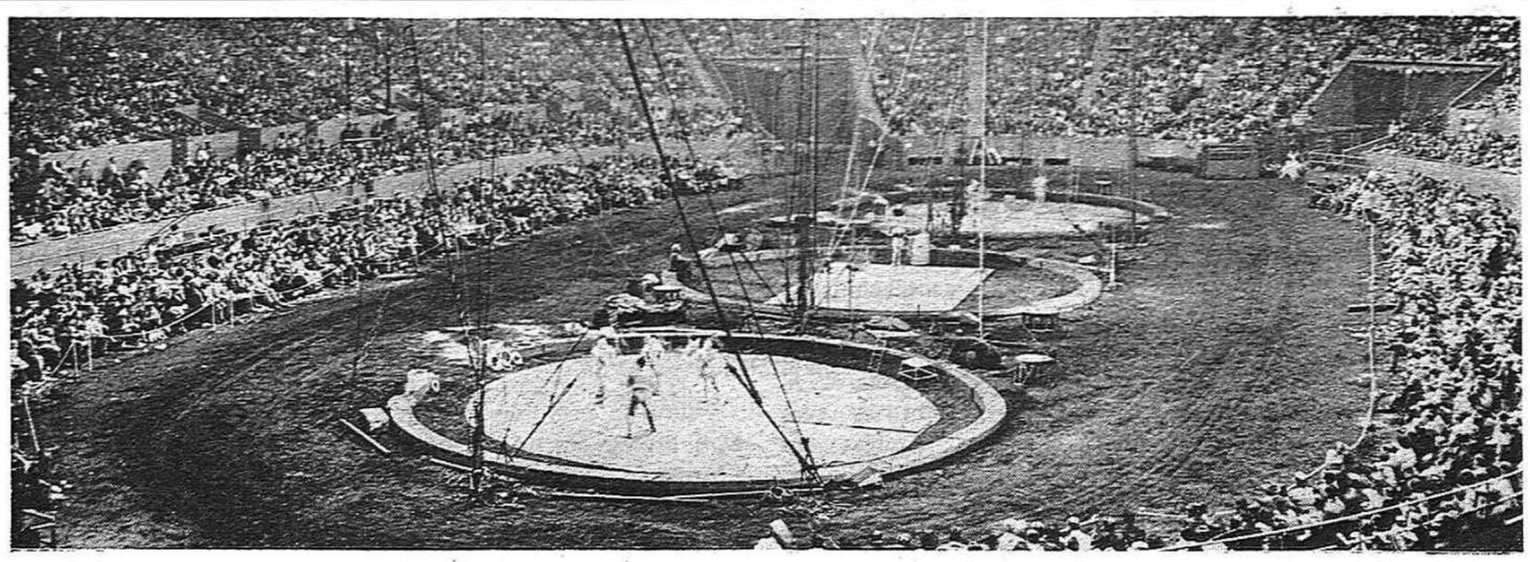

El circ: una torre de Babel sense confusió d'idees

El Circ, paraula màgica per antonomàsia, continua el seu lent caminar per la vida, sense importar-li que uns o altres parlin de la crisi de la carpa. El Circ, vell amic de nens i grans, és un miracle diari que aixeca ací i allà, al nord i al sud, a l'est i a l'oest les seves lones sòbries, repetidament esquinçades, per oferir recer a un festival de llums, de colors i d'alegria. Una alegria sincera, que brolla del cor dels artistes, perquè per viure al Circ cal humanitat. Una gran i senzilla humanitat que permeti el somriure diari, l'esforç continuat, la disciplina permanent.

El Circ —són paraules d'aquest gran home de l'espectacle que és Alfredo Marquerie— és l'única "Internacional" pura de debò, la que uneix tots els països i tots els pobles sense partidisme polític de cap mena. Sense ànim de dominació ni esperit de subjecció, sense que ningú intenti asservir ningú i, alhora, amb una nota confortadora i consoladora: que els components de la gran família que s'estén per damunt de les fronteres sàpiguen conservar la seva pròpia nacionalitat.

La frase "Jo vaig néixer en una caravana!" és pronunciada amb orgull per les dones i els homes del Circ. Perquè en les dinasties de la pista, que quan són autèntiques solen arrencar d'un tronc famós, és força freqüent el cas que cada un dels descendents hagi nascut en un país diferent, com és lògic i natural a causa de la contínua transhumància.

Els infants del Circ aprenen, des de la seva naixença, l'idioma dels seus pares, sense que això sigui obstacle perquè, alhora, descobreixin les riqueses d'altres llengües que els permetin la comunicació fàcil i constant amb els seus companys de feina. De més a més, existeix un patuès, un argot molt semblant al "pitxinglis" dels ports, que salva, entre la gent del Circ, tota mena d'obstacles i de barreres lingüístiques.

El Circ no és un espectacle qualsevol. És l'espectacle per excel.lència. Però, alhora, és la més dura escola de la vida. Bell per fora i dur, però apassionant, per dins, el Circ no és fàcil, ni còmode, ni simple.

Llargues jornades d'entrenament, successius fracassos fins assolir la meta desitjada, desil.lusions, contratemps, i aquest deler de superació constant, aquesta lluita contra un mateix, contra la por, contra el vertigen, contra el cansament, aquesta inseguretat envers el futur, es contraresten amb l'alegria de la dificultat vençuda, dels aplaudiments, del somriure de nens i grans. El món del Circ és així, virolat i dur, agradable i trist, complex i senzill, ple de claror i de foscor, de fatiga i d'alegria. Un món estrany pels qui vivim aferrats a uns límits geogràfics, però alhora apassionant i enigmàtic. ¿Quin nen no ha somiat escapar-se amb un circ, en aquest tradicional carro dels contes infantils, convertit ara en una còmoda "caravana", per descobrir món, per volar de trapezi a trapezi, per giravoltar, saltar, caure o pintar-se la cara i fer riure? ¿Qui, en la seva vida, no ha envejat en algun moment aquestes dones i aquests homes del Circ que, amb la senzillesa dels grans artistes, acaben els seus arriscats números amb el somrís als llavis, el posat graciós, tot i que, per dins, faci mal la revinclada inoportuna o la distensió traïdora?

¿Qui no ha esguardat amb admiració, aquesta admiració que neix de la reflexió, les cabrioles dels trapezistes, l'habilitat dels malabaristes, la paciència dels domadors, l'art dels pallassos, o la feina grisa i anònima, però fonamental i necessària, dels mossos, d'aquests homes que no tenen els seus noms als anuncis lluminosos, però que formen una gran família amb els qui actuen per al públic?

El Circ és tot això i molt més. És la sublimació del lliurament diari, l'escola que dóna valor i paciència. Un món especial, tan diferent del nostre, que és apassionant precisament per aqueixa condició de màgia que té. El Circ és, senzillament, el Circ. Ni més ni menys.

MIGUELEFE

El circ és l'espectacle per excel.lència

Amb el títol de "Eurocomunismo" acaba d'aparèixer una important col.lecció sobre aquest tema d'ampla importància política i cultural. Col.lecció que recollirà les diverses aportacions concretes que entre els comunistes espanyols es plantejen en els diferents camps d'acció. Obre la sèrie "Escritos sobre el Eurocomunismo" de Santiago Carrillo. Ja han aparegut, també, als aparadors de les llibreries i quioscos, els temes desenvolupats per Tomàs Garcia ("El capitalismo español"), José L. Molina ("La Universidad"), Salvador Madrid ("El campo español") entre d'altres. L'extensa sèrie acollirà també les aportacions de Ramon Tamames, Alfons Carles Comín, Jordi Borja, Nicolàs Sartorius, etc.

"Forma Ediciones" és la casa responsable d'aquesta tasca.

Esports

A l'Argentina falta gent!

El sorteig per agrupar les seleccions de futbol que lluitaran a l'Argentina del dia primer al 25 del mes de juny proper, ha sigut molt favorable als interessos de la selecció espanyola, ja que el grup està format per Brasil —de força similar— Suècia i Àustria. Assolir la classificació per a la propera tanda és, doncs, a l'abast de l'onze d'en Kubala.

La impressió rebuda pels enviats especials al sorteig no pot ser més pessimista quant al moment de la dictadura del general Videla. L'acte estigué vigilat per l'exèrcit, amb gossos policies, per evitar tot intent de boicot o protesta del poble argentí.

* * *

A tot Europa segueixen les protestes per assolir que cap selecció de país democràtic vagi al Mundial. A França, s'ha format una agrupació que s'anomena COBA en la qual estan integrades un bon nombre de personalitats polítiques d'esquerra i alguns intel.lectuals —Alain Krivine, del Maig del 68, n'és l'ànima— que lluiten per decidir els jugadors, tècnics i l'opinió pública a no viatjar a l'Argentina.

* * *

Poques esperances hi ha que sigui així, especialment després de les declaracions, que TREBALL reproduí, del germà del Ché, Robert Guevara, actual dirigent del partit marxista "Partido Revolucionario de los Trabajadores", en les quals abonava la presència del major nombre possible de professionals dels mitjans d'informació, i els feia una crida per tal que fessin conèixer al món sencer les precàries condicions en què viuen els argentins, i especialment els treballadors i llurs representants sindicals.

FRANCESC J. CASTELLANOS

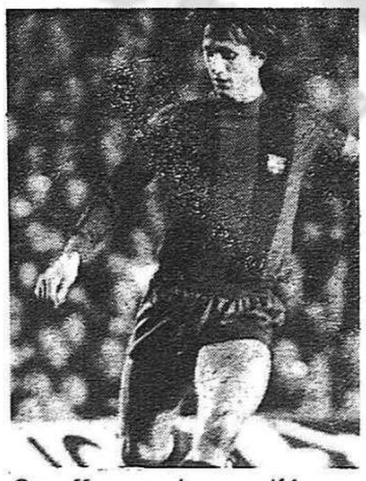

Cruyff: no vol anar a l'Argentina

PALAU MUNICIPAL D'ESPORTS, BARCELONA
DIVENDRES, 27 DE GENER, A LES 10'30 DE LA NIT

ÚNIC RECITAL DEL GRUP XILÈ

inti-illimani

XILE VENCERÀ!

Venda anticipada: TAQUILLES DE PLAÇA CATALUNYA

(c) Ministerio de Cultura 2005

Tancs soviètics a Praga, ara fa nou anys. Des d'aleshores, la "normalització"

La "normalització" de Txecoslovàquia

A principis de gener es complia el primer aniversari de la "Carta 77", manifest polític que l'any passat va difondre l'oposició txecoslovaca a partir d'una iniciativa promuguda per uns quatre-cents antics militants i quadres del partit comunista txecoslovac, la majoria dels quals se segueixen reclamant del socialisme. Llur manifest se centrava sobretot en la defensa dels drets humans, de la sobirania i llibertat dels pobles de Txecoslovàquia i en la denúncia de la violació de la pròpia legalitat pels actuals dirigents del país. La "Carta 77", recordem-ho, va ser reproduïda a la premsa dels comunistes d'Espanya (a "Mundo Obrero" i a "Nous Horitzons").

Ara, un any després, no es compleix només aquest aniversari, i 1968 es una data que no podem oblidar. **Primer**, perquè l'equip Dubcek, que va arribar al poder precisament a principis de gener del 68, va intentar dur a terme una experiència molt enriquidora, basada en un indiscutible suport popular (i aquest és un dels aspectes que més ens interessa) i en una provada voluntat democratitzadora. **Segon**, perquè el 21 d'agost de 1968 la direcció del Partit Comunista de la Unió Soviètica va cometre un greu, gravíssim error en fer-se responsable de la invasió d'un país —violant-ne la sobirania— i de la destitució per la força dels seus dirigents, contra una manifestada voluntat popular. Si ara recordem les coses en detall és perquè **en tercer lloc**, no hem acceptat, ni ho farem ara, la **normalització** (traducció grollera del "aquí no ha passat res"), com no acceptem tampoc l'estranya doctrina de la "sobirania limitada".

A través de TREBALL volem donar ressò als firmants de la "Carta 77" (alguns s'han hagut d'exiliar, la majoria segueixen allà) que han proposat un debat públic als actuals dirigents del país en condicions d'igualtat, a fi d'aclarir els respectius punts de vista. Aquesta invitació al debat apareix en un text que els firmants de la "Carta 77" han distribuït públicament (després d'haver-lo donat, uns dies abans, a les autoritats). El text fa un repàs de les activitats del darrer any i si bé admet que no s'ha aconseguit grans canvis en la direcció del país, és un fet que la cosa ha tingut molt de ressò tant a dintre com a fora de Txecoslovàquia: Presenta també un seguit de reivindicacions a les autoritats, sobretot en matèria de drets humans i d'acords internacionals que Txecoslovàquia ha signat.

"Mundo Obrero" de la setmana passada publicava un llarg interviu amb Frantisek Kriegel, que fa deu anys fou un dels principals dirigents de la primavera de Praga. Del text, val la pena remarcar-ne el paràgraf en el qual Kriegel assenyala que la millor manera de defensar la democràcia i el socialisme a Txecoslovàquia són **"els avenços i èxits dels partits comunistes i progressistes, dins de cada país. Cada un dels seus èxits és, per a nosaltres, una victòria."** Tornarem a parlar del tema, tornarem a denunciar la "normalització", i de nou saludem des d'aquestes pàgines els comunistes txecoslovacs represaliats per llurs idees.

F.

Després de la dimissió d'Andreotti

Itàlia: intervenció USA i crisi política

Finalment, la crisi italiana ha esclatat. A l'hora d'escriure aquestes ratlles, el govern Andreotti ha presentat la dimissió, posant així terme al govern número trenta-cinc dels que hi ha hagut a Itàlia des de 1945 (la qual cosa pot donar una idea de la precarietat de la vida política italiana). Per ara, doncs, podem esperar uns dies de consultes i contra-consultes, i si no esclata un factor de sorpresa (força improbable), només hi ha dues possibilitats: d'una banda, uns quants dies de consultes entre els principals partits per veure de trobar un nou compromís, i que es formi un nou govern, i, d'altra banda, eleccions anticipades.

La segona possibilitat, que normalment hauria de succeir, té molts problemes. No ha passat ni un any i mig de la darrera consulta electoral, i les principals forces polítiques consideren que un país no pot estar constantment en campanya electoral i que reduir les legislatures a divuit o vint mesos és la millor manera de paralitzar les poques coses que encara funcionen. Per tant, es poden preveure fortes resistències a la convocatòria d'eleccions anticipades.

Queda la primera variant, que ofereix diverses perspectives, també molt embolicades. D'una banda, és difícil que es produeixin nous compromisos que vagin més enllà dels ja assolits els darrers temps (com el compromís sobre un programa de govern per tots els partits de l'arc constitucional, i altres petits pactes al voltant d'aquell), sobretot si s'encarrega de nou a la Democràcia Cristiana de formar un govern monocolor. La sortida lògica és ampliar l'equip de govern i repartir les responsabilitats, cosa que ha sigut demanada enèrgicament els darrers temps per socialistes i republicans i, amb certa prudència, també pel propi Partit Comunista. Però el problema de fons, no cal donar-hi voltes, és el de la incorporació real del Partit Comunista al govern, junt amb la Democràcia Cristiana i, depèn del cas, juntament amb socialistes i republicans.

Analitzem, doncs, aquesta proposta. És evident que la DC seguirà al govern, entre altres coses perquè en termes numèrics segueix sent el primer partit d'Itàlia, cosa que sovint molta gent oblida, i també perquè aquesta permanència al govern no la posa en qüestió el Partit Comunista, l'altre gran partit del país. És també evident que el desgast del sistema "monocolor" no es pot pal.liar amb la simple incorporació d'algun dels petits partits laics, com ara el social-demòcrata, o el lliberal,

El PCI, al centre de la vida política italiana

ja que el més dinàmic d'ells, el Partit Republicà, no en vol ni sentir parlar. Els socialistes reclamen, ja s'ha dit, un govern amb els comunistes. No hi ha doncs, trenta-sis solucions. És per això que ara la lluita i la tensió polítiques semblen concentrades en el si de la direcció democristiana, on partidaris de la línia dura i partidaris d'obrir finalment els ulls i incorporar els comunistes al govern s'enfronten durament. És difícil, ara com ara, dir què passarà, exactament.

En aquest context, ha esclatat la "bomba Carter". No fa gaires dies, i després del retorn de Carter de la seva estada a Europa (almenys a alguns països), un portaveu de la Casa Blanca va lliurar un comunicat d'una gran hostilitat contra els eurocomunistes, apuntant sobretot a Itàlia, però sense deixar de banda Espanya i França. En l'esmentat comunicat, si bé es diu que l'administració "no afavorirà" la participació dels comunistes als governs d'Europa, en lloc de la duresa retòrica de la vella administració Ford (deia "impedirem com sigui" l'accés dels comunistes al govern a Europa occidental), l'esperit ve a ser el mateix i no és possible enganyar-se. Per si fos poc, l'altra setmana, una gran emissió de televisió als USA proposava una xerrada de Kissinger sobre el tema, amb intervius intercalats d'alguns dirigents eurocomunistes, i el to del senyor Kissinger va acabar d'aclarir els dubtes. Estem davant una ofensiva generalitzada del "establishement" imperialista contra la incorporació de comunistes a les tasques de govern de llurs països. Queden lluny, doncs, les promeses de Carter i les seves declaracions de democràcia, que s'ha tornat tan selectiva com la dels seus il.lustres predecessors, com també s'ha confirmat la selectivitat de la seva defensa dels drets humans, ja que en la seva darrera sortida mundial, el president dels USA ha visitat cordialment el Xa de l'Iran, que és un senyor amb rius de sang a les mans, i tothom s'ha quedat tan ample.

Tornant a la declaració de l'administració americana, la cosa és més complexa. Després de dir que "no s'afavorirà" els comunistes, es diu que "es voldria veure reduïda llur influència en qualsevol país", o, dit d'una altra manera, no és només un problema de govern, sinó d'influència a tots nivells, cultural, política, etc. I s'acaba dient que "els governs europeus són sobirans, però tenim l'obligació d'advertir-los". Darrere hi ha la idea tradicional que és l'administració USA qui decideix on i quan comença l'amenaça "de la seguretat del món occidental".

La situació és realment seriosa, i l'eurocomunisme haurà de fer un esforç de reflexió per buscar totes les sortides possibles. Perquè a mesura que es confirmin els seus avenços (per exemple a Itàlia), podem assistir a noves formes d'ofensiva imperialista, de desestabilització (agreujades per onades més o menys fortes d'estranys terrorismes, que a Itàlia ja són cosa de cada dia), de pressions econòmiques i polítiques que, a més a més d'intolerables, poden posar en perill l'estabilitat mundial. Itàlia no és Xile, però hem de procurar que no s'hi arribi a assemblar.

P. VILA

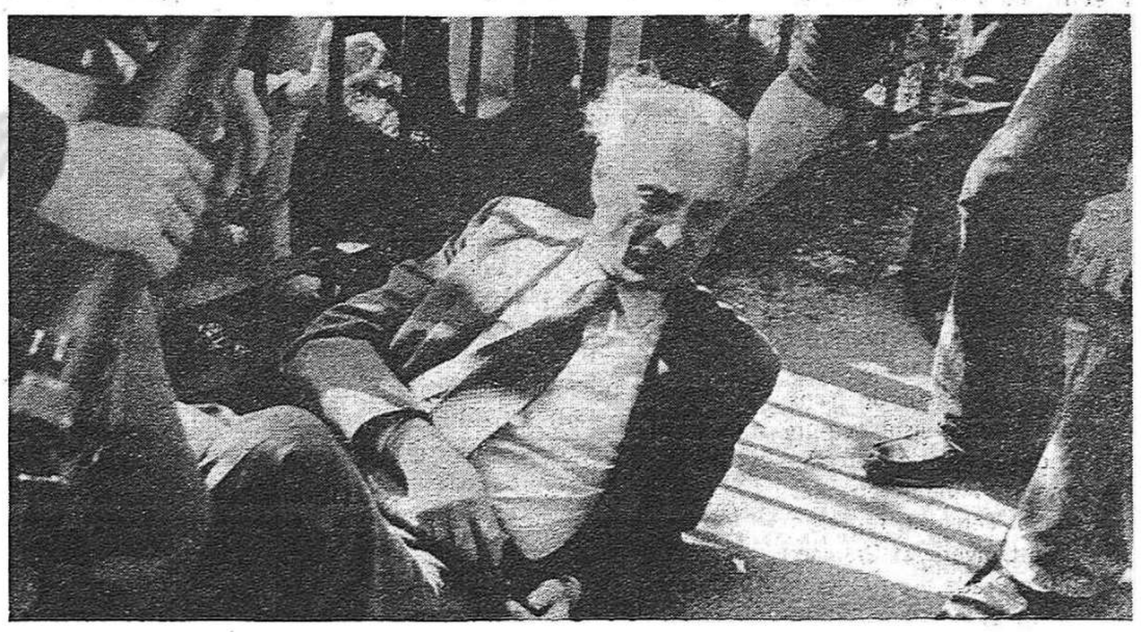

Itàlia, escenari de constants manifestacions de violència. (A la foto d'arxiu, l'atemptat contra el periodista Montanelli)

llengua — per ENRIC VIVES

Literatura (?) oficialesca

Hem de treballar per l'assoliment dels nostres objectius. Heus aquí una frase que sona d'una manera estranya, artificial. Una frase que no escoltarem gens sovint en la parla habitual. Gosem dir que no escoltarem mai en la parla habitual. En canvi, escoltem coses així en discursos i les llegim en declaracions, en articles i altres papers. ¿Per què sona d'una manera estranya i artificial? Té una construcció normal, no gens rebuscada en aparença. Però sí. Hi ha una paraula que és rebuscada i que fa malbé la naturalitat de tota l'oració: *assoliment.*

Assoliment és una paraula catalana, treta del verb *assolir.*

No hi ha res a dir. ¿No hi ha res a dir? Sí, perquè no n'hi ha prou que les paraules siguin correctes i estiguin ben escrites. Amb frases com la que encapçala aquestes ratlles fem aparèixer el català com una llengua lletja i fins i tot ridícula. En qualsevol cas, encarcarada. I el català no és això.

Si canviem el substantiu per l'infinitiu del verb, la frase guanya naturalitat i fins i tot esdevé més clara: *Hem de treballar per assolir els nostres objectius.* Ara s'estén el costum, no sabem per què, de fer servir a tort i a dret el substantiu que expressa l'acte i l'efecte d'un verb en lloc del verb. L'exemple que hem posat potser és dels més lletjos que podíem triar, perquè el mot *assoliment* no és gens habitual. Però també són artificioses frases com: *Lluitarem per la consecució de l'autonomia. Ara cal anar a la realització de les eleccions sindicals.* Si posem exemples de caire polític i sindical és perquè aquesta mena de construcció surt a cada pas en els textos de partits i sindicats, institucions i organismes, i en els discursos corresponents. És clar que el costum s'encomana i ja ho trobem en altres escrits. També en articles periodístics. I és llàstima.

És veritat que l'estil de l'expressió, tant oral com escrita, evoluciona, canvia, com canvien les formes de vida, els costums, tot. Però els canvis són bons quan milloren les coses.

Els canvis dolents els patim quan no hi ha més remei; però en aquest cas n'hi ha. Més val continuar dient que *lluitarem per aconseguir l'autonomia* i que *ara cal fer les eleccions sindicals* i fer treballar la nostra imaginació per aportar una altra mena de canvis al nostre estil, per millorar l'expressió fent servir els innombrables recursos que té l'idioma, però amb una preocupació constant: claredat, naturalitat, harmonia. I fugir de les complicacions estranyes al caràcter de la llengua, fugir de l'estil burocràtic que, d'un temps ençà, ha fet un bot des de la paperassa oficialesca de ministeris i delegacions i ho està empastifant tot.

Home: i ara que estem estrenant democràcia ¿fóra demanar massa que també els paperets oficials fossin més clars i més ben fets, fins i tot més bonics? (A més a més de trobar-los agradables potser, així, els entendríem i tot.)

(c) Ministerio de Cultura 2005

Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Roig: "Mimar" el camp

—Suposo que no és cap secret: tal com està la Generalitat, molt provisional, a part dels problemes concrets que hi hagi, hem de veure quins es poden solucionar. La Generalitat no pot legislar, però la vida del país continua i els problemes del camp hi són. El que pot fer en aquests moments la Conselleria és intentar coordinar les diverses peticions que es fan a l'administració central en relació a l'agricultura. Podríem allargar-nos molt enumerant problemes concrets, però crec que hem de generalitzar-los: el camp té problemes que s'arrosseguen de molts anys i Catalunya no és pas una excepció, fins i tot en certs casos han estat més accentuats que en altres zones. Per tant, el que fem cada dia és prendre contacte amb els estaments de les diverses comarques de Catalunya per tal de tenir una visió completa dels problemes agrícoles, ramaders, forestals i de la pesca. A mesura que vagin passant els dies s'anirà veient el pla d'actuació, però en els problemes més immediats aquesta Conselleria intenta fer de coordinadora, diguem-ne, entre els diversos sectors que tenen problemes pendents.

El conseller Roig, militant d'Esquerra Republicana de Catalunya, té al seu càrrec la cartera d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, tres sectors dels més maltractats i que conformen allò que algú ha anomenat la Catalunya pobra, tot i que seria més correcte dir-ne la Catalunya depauperada.

—Senyor conseller, els problemes dels intermediaris, la manca d'equipaments, l'escàs o insuficient nivell d'industrialització de l'agricultura,

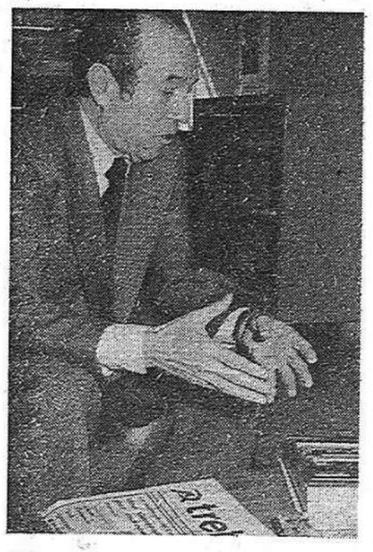

"Donar una empenta al cooperativisme"

¿li sembla que són els problemes més importants que cal abordar en un primer moment?

—Crec que s'exagera una mica quan es parla de poca industrialització de l'agricultura.

A l'agricultura i la ramaderia catalanes hi ha un cert nivell d'industrialització, no el que cal, però no estan en excessiva inferioritat en relació a altres agricultures similars a la nostra. Una altra cosa seria si parléssim a nivell de l'Estat espanyol.

—Vostè ha parlat sovint del cooperativisme. ¿Un cooperativisme eficient seria, potser, la primera manera d'endegar les coses?

—Catalunya té un grau de cooperativisme al camp que no és l'òptim, però està al nivell de molts països occidentals. El que cal és donar-li una darrera empenta, més pronunciada a certes comarques on encara està poc desenvolupat. Hi ha cooperatives a Catalunya que són centenàries, i moltes que han fet ja cinquanta anys: no tot s'ha fet els darrers anys. Ara bé, queden algunes comarques on, per les circumstàncies que siguin, el cooperativisme no està tan desenvolupat i cal fer-lo progressar. Crec que el cooperativisme és el sistema econòmic millor perquè el camp reïxi. Tinguem en compte que a Catalunya, com pràcticament també a tota l'Europa occidental, l'explotació familiar predomina. Aquest tipus d'explotació, que es pot considerar òptim quan assoleix un cert nivell, es troba sola per llençar-se a la industrialització i la comercialització. No pot competir amb empreses industrials o comercials. Llavors és quan el cooperativisme té el seu paper, no en l'explotació en si, sinó en la industrialització i comercialització dels productes.

—Una de les lleis que assolí més anomenada, de les anteriors a la guerra, fou la Llei de Contractes de Conreu. ¿Hi ha avui, encara, aspectes aprofitables d'aquella llei, senyor conseller?

—Hem de considerar que el camp a Catalunya, i gairebé enlloc, no està com al mil nou-cents trenta-tants. En aquell moment era absolutament necessària la Llei de Contractes de Conreu. Ara bé, avui també cal una llei de contractes de conreu, però adaptada a la nostra època. Naturalment, caldrà modificar moltes coses perquè les circumstàncies no són les mateixes. L'esperit d'aquella Llei de Contractes de Conreu era redimir la gent del camp en aquell moment. El problema social era probablement més important que l'econòmic. Em refereixo al problema de les relacions laborals entre propietaris i mitgers, rabassaires i parcers, que era més pronunciat que no avui. Crec que cal una llei de contractes de conreu, una llei que reguli les relacions al camp, adaptada al 1978, però amb l'esperit progressista que tenia aquella. Ho he dit alguna vegada i ho repeteixo: la Llei de Contractes de Conreu, feta el 1930, ha inspirat les lleis de molts països occidentals després de la guerra mundial, quan hi ha hagut el renou progressista No vull dir que l'hagin copiada, ni de bon tros, però sí que els ha servit de base. És una prova evident que, ja fa força anys, Catalunya estava en un lloc avançat.

"No fem pagar els costos del desenvolupament al camp"

—Un altre tret que abasta la seva conselleria i que la gent desconeix bastant és el de la pesca. ¿Podria situar-nos la temàtica, dins de la Conselleria?

—Miri, l'enganyaria si no li digués que el que hem fet en aquest primer mes ha estat contactar. La pesca es va incloure en aquest departament perquè en no haver-hi departament explícit de comerç, conselleria i de departament. La missió és defensar el camp en tots els aspectes. El progrés no es pot paralitzar; ara bé, tots els països desenvolupats tenen molta cura del camp perquè el necessiten. La industrialització s'ha de fer, però mai a costa solament d'un sector del país. Sigui com sigui, ho ha de pagar tota la societat.

—Dies enrere li varen fer una entrevista per televisió. Una veu en off va dir que vostè havia tingut problemes amb la Unió de Pagesos. ¿Què ens pot dir d'això, senyor conseller?

"El que hem fet aquest primer mes ha estat contactar"

—Personalment no he tingut problemes ni amb la Unió de Pagesos ni amb cap sindicat. Aquí han vingut tots i tothom ha ofert la seva col.laboració. L'opinió que pugui tenir la veu en off a què vostè es refereix, serà una opinió molt respectable, però una opinió seva; en tot cas, a mi no m'ho van preguntar.

—¿Quin creu que ha estat el paper de la Unió de Pagesos?

—En el moment inicial del desmembrament de l'Organització Sindical Agrària va jugar un paper important, com l'han jugat altres sindicats d'altres sectors.

—¿Ha tingut ja contactes amb el Ministeri d'Agricultura del govern de Madrid?

—Hem tingut contactes de tipus protocolari. Tot això forma part de l'obra del govern de la Generalitat, a la qual aquest departament, com tots els altres estan sotmesos, i a gust.

—Vostè sap millor que nosaltres, conseller Roig, que la pagesia ha estat un sector especialment maltractat. ¿Pensa que és el moment que aquest sector comenci a tenir esperances en el revifament de la seva economia?

—Com he dit abans, tots els països desenvolupats tenen cura de la gent del camp. No fan pagar els costos del desenvolupament a l'agricultura perquè necessiten aquest sector primari. Els sectors secundaris i terciaris, els serveis, necessiten que el primari funcioni, a mesura que es van desenvolupant, i això és el que passa actualment a Catalunya. Ho hem de fer comprendre a tota la societat catalana. Jo crec que la gent de seny de Catalunya comprendrà que cal atendre els pagesos i ramaders.

—Una darrera pregunta, senyor Conseller. La qüestió dels intermediaris, tal com ho veiem els profans, és un tema que colpeix. ¿Hi ha realment tanta corrupció com sembla?

—Com en totes les coses que surten a la claror pública, sempre hi ha un terme mig, no es pot generalitzar. Hi ha hagut abusos, i també hi ha hagut abusos quan s'ha donat la culpa als intermediaris. La veritat és que, a costa d'uns productes del camp barats, d'uns productes que en molts moments han tingut els preus més baixos d'Europa, s'ha fet el desenvolupament del país. Les primeres divises que es feien a Espanya, a la postguerra, es feien amb els productes primaris. Ara el país està en crisi, però és una crisi dins del desenvolupament i, per tant, és hora que el camp es recuperi. Sobre la política quant als intermediaris, cal veure que entre les missions que el govern de la Generalitat ha conferit a aquesta Conselleria hi ha ocupar-se dels mercats d'origen i de consum. Creiem que aquí, i hauria de ser arreu, els departaments, ministeris o conselleries, haurien de ser d'agricultura i proveïments. El departament hauria de tenir la responsabilitat de donar menjar al país. No contra els qui produeixen ni sense comptar-hi. Evidentment, doncs, el problema intermediaris existeix i s'ha de resoldre, però no tot el problema del camp prové dels intermediaris.

El Conseller Roig clou l'entrevista amb aquestes paraules: **Tothom ha de ser conscient que Catalunya comença a zero i tothom ha d'ajudar, no només aquesta conselleria o aquella, sinó aquest govern d'unitat catalana i el president de la Generalitat. Sense aquesta col.laboració seria molt difícil tirar endavant la Generalitat.**

ANTONI BATISTA

"Cal una llei de contractes de conreu, però adaptada a la nostra època"

"Jo crec que la gent de seny de Catalunya comprendrà que cal atendre els pagesos i ramaders"
(Fotos Jordi Morera)

(c) Ministerio de Cultura 2005